

NAŠA LUČ

april 2006, letnik 55, številka 4

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Dr. Franc Rode, kardinal

V sredo, 22. februarja 2006, je papež Benedikt XVI. imenoval nove kardinale, med njimi tudi nadškofa msgr. dr. Franca Rodeta, prefekta Kongregacije ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega življenja.

Msgr. dr. Franc Rode je bil rojen 23. septembra 1934 v Ljubljani in je doma z Rodice pri Domžalah. Očetu Andreju in materi Frančiški, rojeni Breznik, se je rodilo sedem otrok, pet sinov in dve hčeri, od katerih jih danes živi še pet.

Franc je šolo najprej obiskoval v bližnjih Jaršah in nato v Domžalah, maja 1945 pa je z družino zapustil Slovenijo in odšel v Avstrijo, tako da je šolanje nadaljeval najprej v begunskem taborišču v Judenburgu, nato na gimnaziji v Lienzu in v Spittalu ob Dravi. Kot mnogo drugih družin se je tudi Rodetova izselila v Argentino, kjer je sin Franc v Buenos Airesu nadaljeval šolanje, leta 1952 pa je stopil v misijonsko družbo (lazaristi).

V bogoslovje je vstopil v Buenos Airesu. Študijska pot pa ga je nato prek Rima pripeljala v Pariz, kjer je bil leta 1960 posvečen v duhovnika. Tri leta kasneje je v francoski prestolnici doktoriral iz bogoslovja in se leta 1965 vrnil v Slovenijo, kjer je bilo njegovo prvo službeno mesto pri Sv. Jožefu v Celju. Leta 1967 je prišel v Ljubljano, kjer je postal ravnatelj bogoslovcev lazaristov – pozneje tudi predstojnik (vizitator) lazaristov – hkrati pa je začel predavati na Teološki fakulteti.

Po šestnajstih letih bivanja v domovini ga je pot ponovno zanesla v tujino, v Vatikan, kjer je leta 1981 prevzel službo v takratnem papeškem Tajništvu za dialog z neverujočimi, do imenovanja za novega ljubljanskega nadškofa pa je bil od ustanovitve marca 1993 tajnik Papeškega sveta za kulturo.

5. marca 1997 je papež Janez Pavel II. dr. Franca Rodeta imenoval za ljubljanskega nadškofa in metropolita. Kmalu po tem, ko je 7. aprila istega leta v upravo prevzel škofijo, je bil izbran tudi za predsednika Slovenske škofovske konference.

Na praznik Lurške Matere Božje, 11. februarja 2004, je papež Janez Pavel II. dotedanjega ljubljanskega nadškofa in metropolita imenoval za prefekta Kongregacije ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega življenja, ki velja za enega največjih in najzahtevnejših uradov rimske kurije. Od 26. februarja 2005 je prefekt Rode tudi član Kongregacije za škofo, ki je med drugim pristojna za imenovanje novih škofov ter usmerjanje dela škofovskih konferenc.

Prefekt Rode je nosilec mnogih visokih odlikovanj: pred imenovanjem za ljubljanskega nadškofa ga je francoski predsednik Jacques Chirac imenoval za viteza državnega reda za zasluge, leta 2005 pa za častnika častne legije. Ameriška univerza St. John's University pa mu je poleti 2005 podelila naziv častnega doktorja.

Slovenci doma in po svetu smo imenovanja veseli in novemu kardinalu prefektu Rodetu iskreno čestitamo!

NAŠA LUČ

Glasiló Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Postni čas, v katerega smo vstopili na pepelično sredo, spodbuja vse kristjane, naj se odpravijo na pot priprave na veliko noč.

Benedikt XVI.

V Laškem
so dobri ljudje 2

Spoznajmo svojo vero 7

Merila za lepoto 8

Otok na Vrbskem jezeru 9

Krščanske vrednote 10

Prisluhnimo domovini 11

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 38

Lučkin kotichek 41

Malo za šalo 42

Oglasi 43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek:
Dr. Franc Rode, kardinal
Druga str. ovitka: Arhiv NL
Tretja str. ovitka: Z. Podvinski:
Božji grob
Četrta str. ovitka: Tamino Petelinšek:
Izdela va pisaníc

UPANJE VELIKONOČNE ZARJE

Tako ob doživljanju sedanjega trenutka kot tudi ob pogledu v našo zgodovino lahko razberemo, da so bili dnevi, za katere veljajo Gregorčičevi verzi iz pesmi V pepelični noči, bili pa so tudi trenutki »cvetne nedelje«, tihega pričakovanja, upanja, radosti, morda preveč človeških načrtov in nad; pa dnevi velikega petka, Kalvarije, ki je v dolgem »sobotnem molku« ostala skrita, kot da se ni zgodila, kot da so bolečina, trpljenje in smrt zadnja beseda o človeškem bivanju. Kljub temu ostaja razočaranje, saj so bila pričakovanja drugačna. Se mar ni zdelo, da bo vse bolj očitno, bolj prepričljivo?

Mar se ni nekaj podobnega zgodilo tudi v prvem velikem tednu? Velika je razlika med dogodki na veliki petek in na velikonočno jutro. Križev pot, križanje in smrt na križu, vse to je bilo javno dogajanje pred velikimi množicami. Kristusovo vstajenje od mrtvih pa je bilo skrito, brez navzočnosti ljudi. Evangeliji poročajo le o prikazni angela in praznem grobu. Če bi ljudje načrtovali Kristusovo vstajenje od mrtvih, bi hoteli tudi na zunaj pokazati vse zmagoslavje. Iz tega bi naredili velik dogodek. Čim bolj očitno naj bi se videlo, kdo je vendar zmagovalec. Bog vsega tega ne potrebuje. Njegovo delovanje je skrito, a zato toliko močnejše in učinkovitejše.

Odločilnega pomena je, da tudi mi na osebni ravni odgovorimo na vprašanje vstalega Kristusa, ki ga postavi ženi: »Koga iščeš?« (Jn 20,15).

Velikonočna skrivnost tudi nam danes postavlja vprašanje: Koga iščete? Prisluhniti temu vprašanju, ustvariti v sebi razpoloženje, da bi nanj poskušali odgovoriti, to je moja in tvoja velika noč. To pomeni, da je odvaljen kamen od našega srca, ki tako postane odprto za ŽIVEGA BOGA. Če bomo to storili, bomo tudi mi, tako kot Marija, mogli prisluhniti glasu Njega, ki nas kliče po imenu (prim. Jn 20,16). Marija prepozna Jezusa šele takrat, ko jo pokliče po imenu, ko v njej ponovno odkrije njeno notranje bitje, ko ponovno odkrije v njej svobodo bivanja, ko v njej odkrije bogastvo življenja darov, po katerih Bog kliče vsako osebo v življenje in ji daje posebno poslanstvo.

Zato je tudi za nas danes tako odločilnega pomena, da se srečamo z vso resničnostjo življenja, da se »zjokamo pred grobom razočaranj, padcev, nemoči, trpljenja«, kajti le tako bomo mogli prisluhniti Jezusovemu vprašanju: Koga iščeš? Prisluhniti, iskati, to pa že pomeni, biti odprt za to, da nas Jezus pokliče po imenu, po osebнем imenu. To je velika noč danes, to je moja, to je zares tvoja velika noč, to je nov začetek, to je tisto skrito, tiho OSEBNO DOGAJANJE V ODPRTOSTI ŽIVEMU BOGU.

Anton Jamnik, škof

V Laškem so dobri ljudje

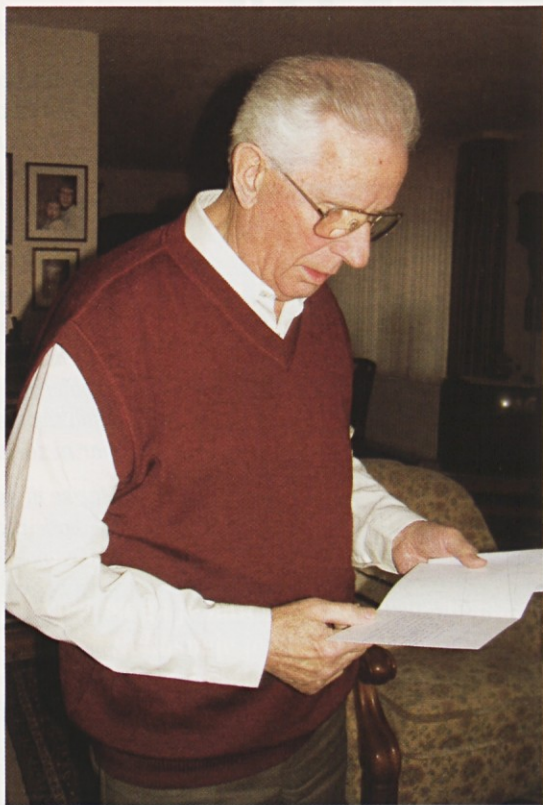
Eberhard Rasch je konec februarja praznoval osemdesetletnico življenja. Svojih let ne kaže niti malo, saj bi mu jih človek prisodil precej manj. Nemec, rojen v Šleziji, je bil prvi moški, ki se je pri slovenski maši v Mannheimu opogumil brati berilo. Kdor ga ne pozna, mu ne more verjeti, da ni Slovenec. Tekoče govori slovensko, brez tujega prizvoka. Nekateri glasovi pa mu zvenijo kot pri koroških Slovencih, zato ga navadno Slovenci sprašujejo, če je doma s Koroške. Slovensko se je naučil kot mlad vojni ujetnik in slovenskega jezika ni nikoli več pozabil. V tekoči slovenščini je pripovedoval svojo življenjsko zgodbo.

Gospod Rasch, po vašem imenu in priimku bi človek sodil, da ste Nemec, kar si pa spet ni mogoče predstavljati, saj tekoče govorite slovensko in kadar greste v Slovenijo v Laško, pravite, da greste domov.

Resnično sem pravi Nemec, rojen v Šleziji, sedaj pa sem doma v Heddeshemu pri Mannheimu. V Lahomšku pri Laškem je doma moja žena Hermina. Že zato lahko rečem, da grem domov, čeprav tam ni moja domovina. Pa tudi v času ujetništva sem tam srečal ljudi, ki so mi pomagali. Nisem doživel poniževanja ali preganjanja. Zato se mi je Laško priljubilo in lahko rečem, da so tam dobri ljudje.

Srečal sem že več ljudi, ki so bili ob koncu vojne ujetniki v Jugoslaviji oziroma v Sloveniji, pa se vedno spominjajo, kako je bilo hudo. Vas še nisem slišal, da bi kdaj potarnali.

Seveda je bilo hudo, a se je treba zavedati, da smo prišli v državo, v kateri nismo imeli kaj iskati. Bilo je dosti umorjenih, zato sem razumel njihovo razpoloženje, čeprav imam sam čisto vest.

Eberhard Rasch bere čestitko prijatelja Stanka Zemljaka.

Kako ste prišli prav v Laško?

Po nemški kapitulaciji smo zastraženi pešačili iz Nove Kapele do Osijeka. Bili smo lačni in žejni, ker zadnje tri dni nismo dobili ne piti ne jesti. Vendar sem zdržal dolgo pešačenje, saj sem bil kar dobro treniran športnik. Mnogi so pomrli, posebno starejši, nekateri so bili tudi ustreljeni, ko so stopili iz kolone, da bi se iz vodnjaka ob cesti napili vode. Hitro sem se naučil, da je bolje potrpeti žejo in se držati v sredini kolone. V Osijeku smo končno dobili nekaj za pod zob. Nekateri so po dolgem stradanju preveč pojedli in so umrli. Jaz sem začel samo po malem jesti, ker sem se zavedal, kako nevarno je po stradanju preveč zaužiti. Potem sem prišel v Zarečje pri Ilirski Bistrici. V snežniških gozdovih smo pozimi podirali drevje. Tam je bilo slabo. Bili smo slabo oblečeni in zelo nas je zeblo, pa še burja je pihala. Tudi ponoči se nismo mogli ogreti, saj smo spali v šotorih. Od tisoč ujetnikov je ostalo živih samo okrog dvesto.

Od tam sem potem prišel v Trbovlje in nato v Laško. Tam mi je šlo odlično. Gradili smo šolo in pivovarno,

Eberhard Rasch je dočakal 80 let.

dobil sem dovolj hrane, ljudje so bili prijazni, skratka, nič nam ni manjkalo. Posebno mi je v spominu ostal mesar, ki nam je v kuhinjo večkrat v vreči prinesel kosti, katerih se je držalo kar precej mesa. Vedno je prijazno pozdravil in rekel: »Bomo danes kaj jedli?«

Omenili ste, da ste bili dober športnik. Ali ste tudi tekmovali?

Tekmoval sem v peteroboju. Imam kar dobre rezultate. Moj rekord v skoku v daljino je 715 cm, v višino 186 cm, sto metrov sem pretekel v 10,7 sekunde. Ko sem se leta 1952 vrnil v Nemčijo, sem nadaljeval s športom in bil med šestimi najboljšimi nemškimi peterobojski. Pozimi pa sem tekmoval v smučarskem teku, kjer sem bil tudi med najboljšimi.

Vaša žena Hermina je doma iz okolice Laškega, iz Lahomška. Kako sta se sploh mogla spoznati, saj ste bili vojni ujetniki verjetno zastraženi in spogledovanje s slovenskimi dekleti ni bilo zaželeno?

Ujetniki smo šli ob nedeljah v pivovarno na kosilo, Hermina pa je šla iz cerkve. Ko sem jo zagledal, nisem več mogel odvrniti pogleda od nje, pa tudi ona je pogledala proti meni. Potem sem jo še nekajkrat videl

iti mimo po cesti, mi pa smo bili za ograjo. Če je bilo možno, sem pred njo skrivaj na cesto spustil listek, ki ga je pobrala, včasih pa je ona pred menoj spustila listek. A to ni bilo mogoče prav pogosto, ker sem bil vedno v taborišču. Kot učitelj nisem bil tako uporaben kot tisti sojetniki, ki so znali kako obrt. Ti so šli lahko večkrat ven k ljudem kaj popravljat. Seveda so tudi dobili kakšno boljšo hrano, kot je bila naša v taborišču, in so potem pripovedovali, kako je lepo iti k ljudem.

Nekoč pa se mi je nasmehnila sreča. Eden od znancev me je vzel s seboj, ko je šel popravljat šivalni stroj. Iz Laškega sva šla na levo v hrib in prišla v neko hišo. In koga sem zagledal tam – ravno Hermino. Tako se je začelo. Včasih sem v mraku pobegnili skozi ograjo iz bodeče žice in se oglasil v hiši, kjer je bila doma Hermina. Tako sva se lahko na kratko srečala, pa še dobro sem se najedel. Potem sem se opogumil in odšel že podnevi, pa me je nekdo videl in zatožil stražarju. Ko sva se ravno poslavljala, me je po rami udaril moj stražar in mi po srbsko rekel, kaj delam tu. Nagnal me je v taborišče in mi zagrozil, da gre Hermino zatožit staršem, da se družijo z Nemcem. Toda starši so že vedeli in oče ni imel nič proti. Zelo dobro je govoril nemško, saj je bil pred vojno rudar v Vestfaliji. Da se ne bi več mogel shajati s Hermino, so me premestili na Teharje, kjer je bil strožji red, saj je bilo tam glavno

Hermina in Eberhard Rasch pred hišo

poveljstvo za ujetnike. Tudi Hermina ni vedela, kje sem. Poslali so me delat v Celje v kemično tovarno, kjer so nam že nekoliko plačali za delo. Nekateri pa so delali v bližnji cinkarni.

Najbrž ste bili zelo vztrajni in iznajdljivi, da ste lahko kljub velikim oviram obdržali poznanstvo s Hermino?

Prihranil sem nekaj denarja in z njim podkupil stražarja, ki je bil brez denarja, da bi me peljal v Laško. Bil je za to in me je spremljal oborožen s puško. Ljudje so radovedno pogledovali, kam me žene. Ko sva v Laškem izstopila z vlaka, sem mu rekel, naj me počaka, ker moram nekaj urediti in se bom gotovo kmalu vrnil, pa me je pustil. Hitro sem šel gor v Lahomšek, se srečal s Hermino ter ji povedal, kje sem v taborišču in kje delam, da bi me lahko poiskala.

Res je enkrat prišla v Celje s kolesom in mi tudi prinesla nekaj dobrih jedi. Toda videl naju je stražar nekoliko temnejše polti, se razjezil in začel streljati v zrak. Saj mu ni zamere, ker je imel odgovornost. Hermina je bežala na eno stran, jaz pa na drugo, kar med ujetnike, ki so delali v cinkarni. Stražar je sicer šel za menoj, a sem se hitro pomešal med druge in mu spretno ušel ter se vrnil v svoje taborišče. Kasneje me je našel in me zasliševal, kje sem bil. Jaz sem vztrajno trdil, da nisem bil nikjer, on pa da me je videl s punco. Končno je odnehal.

Pravzaprav prvič slišim za kemično tovarno, bolj mi je znana cinkarna. Kaj ste delali v kemični tovarni?

Delali smo umetna gnojila. Ker ni bilo papirja za vreče, smo narejeno umetno gnojilo dajali kar v vreče, v katerih je bila prej humanitarna pomoč UNRE. Ugotovili smo, da je v vogalih še nekaj ostankov moke.

Mladi Eberhard z družinco

Skrbno smo stresali vse vreče in zbiralimo moko. Ko smo je nabrali dovolj, smo prosili peka, da nam je spekel kruh. Ko je za to zvedelo vodstvo taborišča, nam tega niso več dovolili.

Bili ste res iznajdljivi, toda vseeno mi ni jasno, kdaj ste se mogli tako dobro naučiti slovenske govore; v taborišču in pri delu v tovarni gotovo ne.

V oktobru leta 1947 so me izpustili iz taborišča in sem bil prost, vendar sem se lahko prosto gibal samo v krogu dvajsetih kilometrov. Dejansko nisem mogel iti nikamor. Rodna Šlezija je bila pod Poljsko, oče je bil že pokojni, mama in sorodniki so bili pregnani in nisem vedel, kje so, oni pa zame ne. Zato sem vprašal, če lahko ostanem v Sloveniji. Dobil sem dovoljenje in podpisal pogodbo za pet let za delo v kemični tovarni. V tem času sem upal, da bom dobil stik s sorodniki preko Rdečega križa. V tovarni sem imel dobrega prijatelja, ki me je učil slovenščine.

Ozriva se za hip v vašo rodno Šlezijo. Je bila to nemška dežela ali so živeli tam tudi Poljaki?

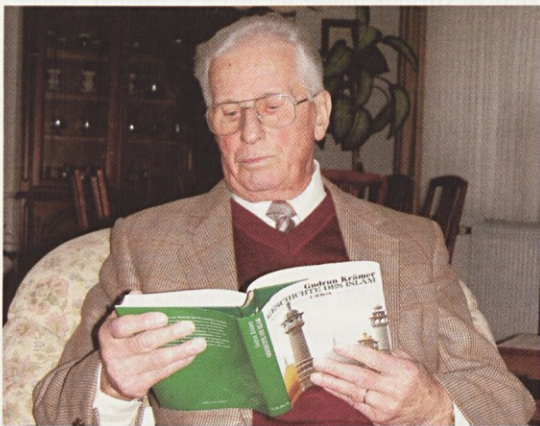
Herminin dom

Ne, tam smo živeli samo Nemci, toda po drugi svetovni vojni so Šlezijo dobili Poljaki, ker so vzhodni del Poljske zavzeli Rusi, v zameno pa so Poljakom dodelili Šlezijo. Tak je bil jaltski sporazum. Dolgo nisem mogel iti tja niti na ogled. Leta 1988, ko sem bil že upokojen, smo se s kolegi odločili, da obiščemo kraje naše mladosti. Vse je bilo spremenjeno. Pokopališča, kjer je bil pokopan moj oče, ni bilo več, tudi nagrobni spomeniki niso ohranjeni.

Šlezijci so pravzaprav mešanica različnih nemških rodov, ker so bili tja naseljeni od vsepovsod, tudi iz Schwarzwalda. Naselili so jih samostani ali deželni veljaki, ki so v pretežno protestantski deželi želeli imeti za delavce katoliške ljudi. Tako je poleg globoke vernosti tudi v šlezijemskem dialektu zaslediti primesi iz drugih pokrajin.

Vam je v spominu ostalo kaj posebnega iz življenja Šlezijcev?

Lahko bi rekel, da je nekaj podobnih običajev kot v Sloveniji, le ob drugem času. Tako kot gredo v Sloveniji po božiču tepežkat in ob novem letu hodijo okrog koledniki, tako je bilo tudi v Šleziji. Poleg tega pa smo nekaj podobnega poznali tudi v postnem času. Na četrto postno nedeljo, na tako imenovano rožno nedeljo, ko so imela liturgična oblačila namesto vijolične rožnate barve, so šli nekakšni koledniki od hiše do hiše in naznanjali, da se je post prevesil že v drugo polovico in da se bliža pomlad. Zapeli ali recitirali so posebno pesem, v kateri so ljudem želeli dobro letino. V zahvalo so dobili darove v obliki hrane. Se je pa tudi zgodilo, da jih v kaki hiši niso hoteli sprejeti ali pa niso nič darovali. Za take je bila pripravljena posebna pesem, ki jih je osramotila.

Rasch zelo rad prebere dobro knjigo.

Raschev skok je meril 715 cm.

Vrniva se sedaj nazaj v Laško. Največji motiv za učenje slovenščine je bilo verjetno vaše dekle, poznejša žena Hermina?

Seveda, zaradi nje sem se hitro učil slovenščine. Ko sva se leta 1949 v Laškem poročila, sem že nekaj znal slovensko, potem pa sem se ob njej še bolj naučil. Leta 1950 se nama je rodil sin, dve leti pozneje pa sem preko Rdečega križa zvedel, da sestra živi v Mannheimu. Odločil sem se, da grem najprej sam pogledat, žena s sinom pa bi prišla za menoj.

Torej niste prav dolgo živeli v Sloveniji?

Vsega skupaj sem bil v Sloveniji sedem let, od konca druge svetovne vojne pa do leta 1952.

Ko sem z vlakom prišel v Nemčijo, me niso pustili takoj k sestri v Mannheim, ampak sem moral iti najprej v taborišče Piding blizu Salzburga. Tam sem moral preživeti nekaj časa, potem sem prišel v drugo taborišče v Karlsruhe, od tam pa so me decembra 1952 spustili v Mannheim. Dva meseca pozneje je lahko prišla tudi žena s sinom. Toda Mannheim je bil še zelo v ruševinah. Stanovali smo v zasilnih prostorih

na taboriščnem zemljišču, v stanovanju ni bilo ne vode ne stranišča, ampak vse zunaj na polju. Od sosedov smo dobili polomljeno omaro, ki je imela samo tri noge, in posteljo, v kateri je bila namesto blazine še slama.

Verjetno je potem hitro šlo na bolje, saj ste po poklicu učitelj.

Nisem takoj dobil službe kot učitelj. Delal sem na cesti, nato v kemični tovarni. Obenem sem se spet ukvarjal s športom. Bil sem med najboljšimi v lahki atletiki v Nemčiji. Da bi lažje treniral, so mi pomagali do druge službe, kjer ni bilo treba delati v treh izmenah. Dobil sem službo v pisarni in sem po službi imel čas hoditi na trening in v knjižnico. Prebiral sem najnovejšo pedagoško literaturo, da bi prišel na tekoče v učiteljskem poklicu. Ko je sin leta 1956 začel hoditi v šolo, je ravnatelj izvedel, da sem po poklicu učitelj in da nimam učiteljske službe. Poklical me je k sebi in me napotil v Karlsruhe na šolsko upravo. K sreči je moja sestra vzela s seboj moja spričevala, da sem lahko dokazal, da sem končal učiteljske. Ko so bili namreč

Rasch kot vojni ujetnik

pregnani iz Šlezije, niso smeli vzeti ničesar s seboj. Pravzaprav je velika sreča, da je vzela s seboj vsa moja spričevala.

V februarju leta 1959 sem dobil učiteljsko službo v Heddesheimu, kjer smo si z družino ustvarili dom. Kasneje sem postal nadučitelj, potem konrektor, nazadnje tudi rektor šole.

Zdaj že štiriinpetdeset let živite v Nemčiji, slovensko pa še vedno odlično govorite. Nekateri Slovenci, ki so odrasli v Sloveniji, pa že po nekaj desetletjih življenja v tujini trdijo, da so slovensko pozabili. Kako vam je to uspelo?

S Hermino se pogosto pogovarjava v slovenskem jeziku. Sproti me tudi opozarja, če kaj narobe izgovorim ali pa mi pomaga najti pravo besedo. Drug drugega spoštujeva in se podpirava v življenju že sedeminpetdeset let.

Želim vama, da ostaneta tako čila in zdrava, kot sta sedaj, do biserne poroke čez tri leta in še mnogo let potem.

Bil je zelo dober v teku na smučeh.

Pogovarjal se je Janez Modic

Spoznajmo svojo vero

17. V kakšnem odnosu so Sveto pismo, izročilo in cerkveno učiteljstvo?

Vse troje je med seboj tako notranje povezano, da prvo brez ostalih dveh ne more obstajati. Vse troje dejavno doprinaša pod vplivom Svetega Duha k odrešenju vseh ljudi.

18. Zakaj uči Sveto pismo resnico?

Ker je Bog sam njegov ustvarjalec. Zaradi tega označujemo Sveto pismo kot navdihnjeno (inspirirano) in nas nezmotno uči tiste resnice, ki so potrebne za naše odrešenje. Sveti Duh je navdihoval ljudi - pisatelje Svetega pisma, da so zapisali to, o čemer nas je hotel poučiti. Krščanska vera pa vendar ni vera knjige, ampak je vera božje besede, »ni vera besede, zapisane ne papir, ampak vera žive Besede, ki se je učlovečila« (bl. Bernard iz Clairvauxa).

Za pogovor: Razlika med navdihnjenim besedilom Svetega pisma in kakšnim drugim nabožnim branjem je ta, da SP uči vso resnico o odrešenju človeka, vse drugo pa je lahko le spodbudno branje, ki pove, kakšna so izkustva ljudi na poti vere. Zato so lahko nabožne knjige in verski časniki zelo priporočljivo branje, ne morejo pa nadomestiti svetopisemskih besedil.

19. Kako je treba brati Sveto pismo?

Sveto pismo je treba brati s ponižnim zaupanjem v pomoč Svetega Duha in razlagati ga je treba pod vodstvom cerkvenega učiteljstva po naslednjih treh kriterijih: 1) paziti je treba na vsebino in enotnost celega Svetega pisma, 2) besedila je treba razlagati po živem izročilu vesoljne Cerkve, 3) treba je paziti na analogijo vere, to pomeni, da je treba gledati na medsebojno skladje verskih resnic.

Za pogovor: SP ne more vsak razlagati zase po svojih osebnih spoznanjih. Prava razlaga je v povezanosti s cerkvenim učiteljstvom in življenjem Cerkve. Kaj je cerkveno učiteljstvo?

20. Kaj je svetopisemski kanon?

Svetopisemski kanon je popolna zbirka svetih spisov, ki jih priznava apostolsko izročilo in Cerkev. Ta kanon vsebuje 46 knjig Stare zaveze in 27 knjig Nove zaveze.

Za pogovor: Na koliko delov se deli Sveto pismo? Poglej v domače Sveto pismo in preveri, koliko knjig ti

je znanih iz Stare in iz Nove zaveze. Katere knjige so ti skoraj neznane? Malo bolj podrobno si jih oglej.

21. Kakšen pomen ima Stara zaveza za kristjane?

Kristjani gledamo v besedilih Stare zaveze živo in resnično božjo besedo. Vsa starozavezna besedila so navdihnjena od Boga in zato imajo vrednost in veljavo za vse čase. Pričajo nam o moči božje vzgojne modrosti in o odrešujoči božji ljubezni. Bila so napisana predvsem z namenom, da pripravijo človeštvo na prihod Kristusa, Odrešenika sveta.

Za pogovor: Stara zaveza je zelo poučna tudi za kristjane, ker se pogosto najdemo v mišljenju starozaveznega človeka. Kaj je starozavezno mišljenje in ravnanje? Poskušajte v pogovoru doma izluščiti, kakšna je razlika med Staro in Novo zavezo.

22. Kakšen pomen ima Nova zaveza za kristjane?

Nova zaveza, katere osrednja oseba je Jezus Kristus, nam nudi dokončno resnico božjega razodetja. Štirje evangeliji po Mateju, Marku, Luku in Janezu, ki so glavno pričevanje o Jezusovem življenju in učenju, predstavljajo osrednja besedila vseh svetih knjig in jih Cerkev postavlja na posebno mesto.

Za pogovor: Oglej si v Svetem pismu Nove zaveze vse knjige. Katere najbolje poznaš? Kaj nam pripovedujejo evangeliji? Kakšne so razlike med štirimi evangeliji? Preberi uvodneke k tem spisom, da bi jih bolje razumel.

Merila za lepoto

Draga Petra! Rada bi, da napišeš kaj o zunanjem videzu. Sekiram se, ker nisem preveč privlačna in ne posebej lepa. V družbi se še kar znajdem, vendar se mi zdi, da nikoli ne bom mogla biti komu všeč, ko je pa toliko zanimivejših od mene. Zaradi tega mi je zares težko, ampak saj ne morem spremeniti svojega obraza in postave. Razmišljala sem že o lepotni operaciji, vendar me je preveč strah, da ne bi bilo uspeha.

Tjaša

Draga Tjaša! Strinjam se, da je zunanost pomembna, ampak drugače, kot si predstavlja večina ljudi. Merila s televizije: postave in obrazi, ki so nedosegljivo skladni in elegantni, s katerimi smo bombardirani vsak dan tako zelo, da skoraj že težko verjamemo, da biti lep pomeni nekaj drugega, v resnici niso merila za človeka. Nihče ni in ne postane srečen zaradi števila kilogramov ali ker je manekensko lep. Vseeno pa nas zunanost predstavlja, sicer površinsko, vendar da prvi vtis o človeku. Stil oblačenja, drža, poteze obraza kažejo na človekovo osebnost in z leti vedno bolj izražajo to, kar človek živi. Zato se mi zdi pomembno, da v pravi meri poskrbimo za svojo zunanost, pač tisto, kar je v naših močeh – da smo urejeni. Lahko iščemo tudi stil, ki je v modi, ki pa je blizu tudi naši postavi, okusu, načinu življenja – danes je, hvala Bogu, mnogim ljudem marsikaj možno. Zdi se mi, da mlademu človeku pristaja vse, če se le začuti, da se tisti, ki je skrit za raznovrstnimi kombinacijami tkanin, dobro počuti. Res je, da ne moreš spremeniti tistega, kar ti je bilo podarjeno od tvojih prednikov z geni in nepredvidljivimi kombinacijami naravnih zakonov in odseva v tvoji postavi in videzu. Seveda za temi zakoni stoji Nekdo, ki je po mojem že moral vedeti, kaj bo nastalo po vseh zapletenih razvojnih kombinacijah. Zato pa lahko preprosto rečeš, Gospod, poskrbela bom za to, kar si mi dal, in ti poskrbi, da bom s tem, kar sem, lahko z zadovoljstvom služila ljudem. Prijeten videz je namreč predvsem obraz, ki je dobrohoten in kadar se le da, nasmejan. Kako pa pridemo do njega? Zdi se mi, da eno možno pot poznam, je pa res zanjo potrebna kakšna majhna operacija, celo cela vrsta vsakdanjih malih operacij. To so drobne odločitve za nasmeh, za to, da se odpovem hudi besedi o drugem; da skočim v trgovino namesto mame; da se ne jezim na sestro, ki je porabila ves moj gel; da se odločim za trdnost, če od mene zahtevajo laž ali kompromis; da rečem ne dejanjem, ki so ne-

združljiva z ljubeznijo do bližnjega ali z božjimi zapovedmi; da si upam glasno zagovarjati nekoga, ki ga celo moji prijatelji črniijo; da se odločim za čistost in se ogibam revijam, oddajam, slikam, ki me usmerjajo v čutnost; da se odločim, da ne vračam hudega s hudim, ampak poskušam živeti dobroto, zaupanje Bogu ... Velika verjetnost je, da te bodo sčasoma ljudje povprašali o skrivnosti, ki je spremenila tvoj videz. Lep pozdrav in en pomežik.

Petra

Otok na Vrbskem jezeru

Župnijska cerkev svetih Primoža in Felicijana ter podružnica Marije Pomočnice.

Informacije: Pfarramt Maria Worth, 4 9082 Maria Worth, tel. 0043/4273-2289.

Dostop: z vozili do Otoka (Maria Worth).

Glavni romarski shodi: veliki šmaren in procesija na predvečer, Marijini prazniki.

Različni občutki in spomini nas prevzamejo, ko omenimo Koroško. V spominu našega naroda pa gledamo na teh tleh zgodovinsko državotvorni začetek slovenstva. Koroška je zibelka prve slovenske države Karantanije. Tu je tudi zibelka krščanstva in Marijinega češčenja med Slovenci. Za Modestovo cerkev pri Gospe Sveti upravičeno pravimo, da je mati vseh Marijinih cerkva med Slovenci.

Prav v istem času, ko je nastajalo svetišče pri Gospe Sveti, se je gradila tudi druga cerkev, posvečena Materi Božji na Vrbskem jezeru. To jezero se kot razpotegnjena dolga lisa steguje zahodno od Celovca proti Beljaku. Velja za enega najtoplejših alpskih jezer in je bilo prav zato ob bregovih poseljeno že zelo zgodaj. To lepo pokrajino so poselili naši predniki. Vse do konca prve svetovne vojne so v škofijskih poročilih župnije na obeh bregovih jezera veljale za slovenske. Plebiscit in načrtno ponemčevanje sta tu storila svoje. Zadnji veliki udarec je pohod turizma, ki izrinja slovensko besedo še tam, kjer je do danes vzdržala. Vseeno zgodovina ne bo mogla zamolčati slovenskega značaja te pokrajine. Zgovorna priča bo tudi cerkev Matere Božje na Otoku.

Kakor se Gorenjska ponaša z blejskim otokom, tako se Koroška z vrbskim. Obema je krona Marijina cerkev. Dandanes je sicer vrbski Otok zaradi nasipanja ali pa znižanja jezerske gladine povezan z bregom, a še vedno nosi ime in vse značilnosti časov, ko ga je od vseh strani oblivala voda.

Ime Otok je prvič omenjeno v nemški obliki Werde med zapiski iz let 876 do 880 kot lastnina brižinske škofije. Tu je bilo eno najstarejših prafarnih središč na Koroškem. Okrog leta 977 je škof Abraham tu ustanovil kapitelj. Kanoniki so imeli nalogo, da molijo in duhovno oskrbujejo okoliške prebivalce. Po zgledu

salzburške nadškofije, ki je ustanovila proštijo pri Gospe Sveti in v Brežah, je tudi brižinska ustanovila proštijo na vrbskem otoku. To je naredil znameniti škof Otto ok. leta 1138. Za božjo pot na Otoku je bila proštija velikega pomena zaradi bogoslužja. Prošt je lahko opravljal pontifikalno ali škofovo mašo. Škof Otto je dal zgraditi tudi drugo cerkev na otoku, namenjeno kanoniškemu bogoslužju. Danes v njej občudujemo ostanke lepih fresk in arhitekturo. Gornja cerkev je bila od takrat namenjena le župniškemu bogoslužju in romarjem. To cerkev je zgradil škof Waldo v 9. stoletju. Sem je dal prinesiti relikvije rimskih mučencev Primoža in Felicijana iz rimske cerkve sv. Štefana. Ta cerkev je bila tako imenitna, da je leta 1296 dobila naslov bazilike.

Od te prve cerkve je do danes ohranjena kriptna pod prezbiterijem. Leta 1399 je namreč prvotna cerkev pogorela. Na njeno mesto so postavili današnjo cerkev. Kot pripovedujejo, je njena gradnja trajala kar sto let. Niso je zaman gradili tako dolgo, saj je prvovrstna gradbena lepota gotike. Njeno lepoto poudarja tudi izbrana baročna oprema in dragocen Marijin kip, ki je predmet češčenja že 500 let.

Vse do leta 1529 je otoška cerkev pripadala brižinski škofiji. Takrat je bila dodeljena viteškemu redu sv. Jurija v Millstattu. Po 600 letih je cesar Ferdinand proštijo ukinil, vse premoženje pa je prešlo l. 1598 na jezuitski red in kasneje v škofijsko last. Zadnja desetletja je postala priljubljeno mesto, kjer se vsako leto poroči veliko parov. Romarsko oživi posebno o velikem šmarnu, ko je znamenita procesija s čolni po jezeru.

Leta 1991 so na Otoku praznovali 1100-letnico cerkve, ki je prav za Slovence veliko več kot le romarski kraj. To so sveta tla vernosti naših prednikov. Tu so se uporabljali brižinski spomeniki – naš najstarejši pisni dokument. Morda je celo nastal pri tej božji poti.

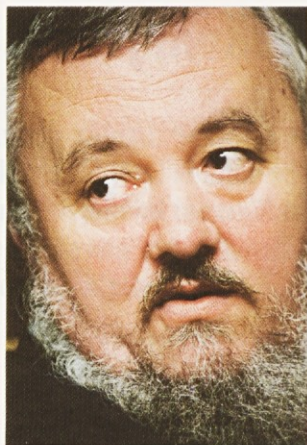

Krščanske vrednote

Slovenski predsednik dr. Janez Drnovšek zadnje čase neprestano preseneča svoje državljane. Zapustil je stranko, ki se brez njega gotovo ne bi oblikovala v to, kar (zaenkrat) še je, ki je, če nam je všeč ali ne, še kako zaznamovala prvih petnajst let slovenske države. Ustanovil je gibanje Pravičnost in razvoj, ki naj bi preraslo v stranko.

Tisto, kar nas katoličane posebno preseneča, je njegovo iskanje duhovnosti. Žal nisem v stanju, da bi lahko pojasnil, kaj mu ta pravzaprav pomeni, kako jo razume in kaj dejansko išče. Vsekakor pa ga lahko označimo kot iskalca. Verjamem, da je v tem iskren in mu želim veliko sreče. Ob iskanju duhovnosti pa se moramo kristjani in katoličani na Slovenskem vprašati, kako je mogoče, da človek s tako izobrazbo in takim položajem išče duhovnost zunaj lastne civilizacije, zunaj miselnih sistemov, ki jim pripada. Razumem, da je nekaj moda. Tudi na intelektualnem oziroma duhovnem področju. Razumem, da je mnogim všeč tisto, kar jim ne more nikoli biti popolnoma jasno, ker je iz drugega miselnega sveta. Lahko bi domneval, da je v dosedanjem življenju živel tako, da krščanstva ni mogel bliže spoznati. Pozitivno vem, da temu ni bilo tako, saj je bil (civilna) poročna priča človeku, ki je omagal na poti do duhovništva. Ne razumem, kako išče pot, do katere bi mu lahko pomagali veliki ljudje, ki živijo med nami, pa naj bo to kartuzijanski brat Janez Hollenstein v Pleterjah, filozof dr. Branko Klun in verjetno še kdo. Vsekakor je duhovno tavanje predsednika države dr. Janeza Drnovška svojevrstno svarilo in opomin slovenskim kristjanom, zlasti katoličanom.

Na Slovenskem naglo narašča število ljudi, ki jim je krščanstvo tako tuje kot islam. Niso sovražni do vere, so hladni, kar je še slabše. Zrasli so v ateističnem okolju. Tega so še posebno skrbno ustvarjali ljudje, ki so bili v mladosti aktivni kristjani, vendar sta jih oportunitizem in strahopetnost pripeljala tako daleč, da svojim otrokom niso ne le ničesar posredovali o krščanstvu, ampak so jim ga toliko odtujili, da jim je

španska vas. Zanje smo nekaj takega kot albin v živalskem svetu. Takšne in drugačne človeške stiske, nenazadnje pa tudi moda na intelektualnem področju, človeku naročajo, da išče, četudi zgolj na ravni radovednosti, stik z duhovnostjo. Bajе razna nekrščanska duhovna giba-nja v Sloveniji nimajo

težav s članstvom. Ker koketirajo z znanostjo, zlasti pritegujejo tehnično inteligenco. Številni mlajši tehniki pogrešajo duhovnost, dojemajo pa jo lahko le znotraj svojih miselnih sistemov. Poznam kar nekaj nekdanjih katoličanov, ki jih je tako odneslo iz naših vrst. Enostavno niso bili sposobni sprejemati krščanstva v skladu z našo duhovno dediščino. Računalniki nimajo biblične logike (so zato Indijci najboljši programerji?) ali pa jo imajo premalo.

Mnogi duhovniki zagovarjajo verouk v šoli, čeprav daje slabe rezultate. Namesto da na Slovenskem zgubljamo energijo na tem področju, bi se kazalo vprašati, ali ne bi bilo bolj potrebno uvajati nekih tečajev, serij predavanj z naslovom Krščanstvo za nekristjane. Mnogi ljudje bi se namreč radi o njem poučili, pa se bojijo, da za tovrstnim poukom stojijo misijonarski poizkusi. Nekateri nekdanji katoličani bi radi poglobili svoje versko znanje, pa se bojijo rekatolizacije. Bajе je na spisku nezaposlenih akademsko izobraženih v Sloveniji največ diplomantov FDV, ki jim sledijo laični teologi. Vem, da ni vse zlato, toda kljub temu kakšen neuporabljen kapital. Ali ne bi bilo mogoče iz njih sestaviti dobre ekipe, ki bi po Sloveniji vodila vzgojo v gornjem smislu. Udeleženci bi obvezno morali plačati udeležbo na njih, in to ne simbolične cene! Načrtno bi jo povsem ločil od kakršne koli misijonarske aktivnosti. Od njih bi zahteval, da bi bili vrhunsko ali vsaj zelo dobro podkovani v poznavanju krščanstva, vendar bi morali tiste, ki bi ga bili pripravljeni sprejeti, napotiti k duhovnikom, ki organizirajo tečaje za katehumene. Mogoče je to na prvi pogled neumno, toda v imenu (krščanske) mentalne higijene bi morali tako ravnati. Gotovo ta pot ne bi peljala k poglobljanju nepremostljivih razlik in nerazumevanja med Slovenci!

Stane Granda

REKLI SO ...

Minister Rupel o pogledu Zagreba na vprašanje varčevalcev

"Gre za nesporazum oziroma za pristransko gledanje na problem t. i. deviznih varčevalcev nekdanje Ljubljanske banke," je v komentarju na odziv Hrvaške na slovensko potrditev zakona o skladu za nasledstvo v slovenskem državnem zboru v Ljubljani povedal zunanji minister Dimitrij Rupel. Po njegovem mnenju bi Hrvaška lahko sama spodbudila rešitev problema, vendar zaradi njegove politične razsežnosti tega ne dovoli.

"V knjižicah deviznih varčevalcev izpred 15 let piše, da za devizne vloge jamči federacija SFRJ. Federacija ne obstaja več, nasledniki federacije so države, ki so nastale na njenem območju. Te države so se leta 2001 na Dunaju sporazumele, da bodo ta problem reševale v okviru nasledstvene razprave. Razprave, ki se je je potrebno udeleževati v Banki za mednarodne porav-

nave v švicarskem Baslu. Druge rešitve zaenkrat ni predvidene," je pojasnil Rupel.

Rupel se zaveda zunanjepolitičnih obremenitev, ki jih povzroča ta zgodba na Hrvaškem, vendar iz sporazuma iz leta 2001 izhaja, da je po razpadu nekdanje Jugoslavije vsaka od naslednic odgovorna za reševanje tovrstnih težav na svojem ozemlju. Slovenija je tako po njegovih besedah prevzela odgovornost za vse devizne vloge na ozemlju Slovenije, ne glede na to, od katere banke so bile.

ZAPISALI SO ...

Matjaž Albreht v DELU

Zakon o denacionalizaciji se izvaja že štirinajst let. Statistika pravi, da postopki potekajo počasi, praktično z neznatno hitrostjo. Ministrstvo za pravosodje, ki že štiri leta sistematično spremlja realizacijo načrta zaključka procesa denacionalizacije, vsake tri mesece lahko le nemočno ugotavlja, da se število pravno-

Franci Petrič v DRUŽINI

Zakaj vidimo v imenovanju dr. Franca Rodeta za kardinala rimske Cerkve nekaj zgodovinskega in pomembnega? Gre za še en pečat slovenski prepoznavnosti v svetu. Od narodnega prebujanja v 19. stoletju do slovenske osamosvojitve je vse bolj svoje mesto in težo dobila tudi krajevna Cerkev. Kakšne težave je imela Cerkev na Slovenskem, da je bila razpoznavna kot Cerkev v našem narodu, najbolje vedo zgodovinarji. Od škofov, ki so bili tujci, do Slomška, ki je učil »Sveta vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ ...«, je minilo veliko časa. V kraljevini Jugoslaviji smo zaradi neugodnih političnih okoliščin zaman pričakovali svojo cerkveno pokrajino. Šele ob 500. obletnici ustanovitve škofije (leta 1961) je postala Ljubljana, kot nacionalna prestolnica, tudi sedež nadškofije in sedem let pozneje metropolije. Ko smo končno dobili svojo državo, je prišlo tudi priznanje samostojne slovenske škofovske konference (20. februarja 1993), za katero si je že ob svojem nastopu zelo prizadeval nadškof dr. Alojzij Šuštar, a so bili vsi njegovi poskusi zaman, ker nismo imeli lastne države. Dobili smo prvega blaženega in storiti moramo vse, da bomo čim prej doživeli tudi razglasitev prvega svetnika. Danes imamo lastno državo, Cerkev na Slovenskem pa svojo škofovsko konferen-

co in kot kaže, bomo prav kmalu dobili tri nove škofije, kar bo okrepilo cerkveno organizacijo. Imenovanje Slovenca, ki dela na enem od desetih najbolj odgovornih mest pri Svetem sedežu, daje naši Cerkvi in slovenskemu narodu posebno težo in je zares izjemno priznanje. Zato je, kot je dejal naš novi kardinal ob prvem srečanju z uredniki Družine dan po objavi imenovanja, »naše veselje legitimno«. Ko gledam na ves ta razvoj, ki sta ga naš narod in Cerkev dosegla v stoletju in pol, sem prepričan, da bo nekoč tudi Cerkev na Slovenskem po zgledu drugih narodov dobila rezidencialnega kardinala.

Ob imenovanju že drugega slovenskega kardinala iz vrst Slovencev, ki so morali v svet zaradi komunistične revolucije (in bi, če bi ostali v domovini, zagotovo postali žrtve), vidim poseben božji prst in izraz božje ljubezni. To je tudi priznanje vsem Slovincem v svetu, ki so in še ohranjajo zvestobo domovini, jeziku in kulturi. Oba kardinala (dr. Ambrožič in dr. Rode) sta na neki način sad žrtev, ki so padale med vojno in po vojni zaradi sovraštva do vere in Cerkve, zato je njun škrlat obarvan s krvjo vseh žrtev vojne in povojnega nasilja na vseh straneh. Preveč je bilo krvi, trpljenja, junaških žrtev in dobrih namenov, da vse to ne bi rodilo dobrih sadov! Zadnje imenovanje je potrditev tega.

močno zaključenih zadev sicer povečuje, vendar pa se istočasno število nerešenih zadev ne zmanjšuje v enaki meri. Veliko je pritožb, ki jih drugostopenjski organi ne rešujejo, pač pa jih po pravilu vračajo v ponovno reševanje organom prve stopnje. Poziv vlade, naj jih ne vračajo, ampak meritorno odločajo o njih, je zato dobrodošel. Vendar pa je treba spomniti, da je to že četrti poziv – trije doslej niso zadoščali.

Že prejšnja vlada je v času izpolnjevanja političnih kriterijev za vstop v EZ sprejela načrt za dokončanje procesa denacionalizacije, po katerem bi morali biti postopki na prvi stopnji končani že pred enim letom. Leto kasneje nova vlada poziva organe, ki odločajo o denacionalizaciji, naj delo pospešijo in ga končajo najkasneje do konca letošnje jeseni. Število nerešenih zadev, še posebej na področju vračanja kmetijskih zemljišč in gozdov, dobronamerne pozive vlade postavlja na realna tla. Še posebej če verjamemo, da gre za pravno najbolj zapletene zadeve, ki jim menda niso kos niti največji pravni strokovnjaki.

NA KRATKO ...

V Sloveniji se je začel izvajati novi zakon o osebnem imenu, ki med drugim odpravlja krajevno pristojnosti, določa zapis tujih imen oziroma priimkov ter znižuje starostno mejo za spremembo imena. Odprava krajevne pristojnosti pomeni, da si lahko odslej državljani spremenijo osebno ime na kateri koli upravni enoti v državi. Novi zakon omogoča pravico do proste izbire osebnega imena. V dosedanjem zakonu je bilo osebno ime opredeljeno le kot osebna pravica in dolžnost, da mora vsak uporabljati svoje osebno ime. Omejitev je vsebovala tudi določba, ki se nanaša na izbiro priimka po sklenitvi zakonske zveze. Problem je nastajal predvsem v primerih sklenitve zakonske zveze naših

Galebi na žiriškem jezeru zaupajo samo še naši Juliji Tuljak - drugi jih vsi preganjajo zaradi ptičje gripe.

državljanov s tujimi državljani, ki imajo priimke pogosto sestavljene iz več besed in pomenijo nerazdelno celoto. Tako je v novem zakonu osebno ime opredeljeno kot priimek in ime, ki sta vsak zase lahko sestavljena iz več besed, te pa tvorijo celoto. Slovenski državljani, poročeni s tujimi državljankami in državljani, bodo imeli odslej dve leti časa, da zaprosijo za novi vpis priimka, saj novi zakon omogoča, da ima lahko oseba dve imeni ter dva priimka.

Kot je napovedal minister za delo Janez Drobnič, se obeta zaostritev pri brezposelnih prejemnikih denarne socialne pomoči, če ti ne bodo sprejeli vsakega dela. Razen nadomestila za brezposelnost in socialne pomoči, ki jo brezposelni uveljavlja na podlagi poprejšnje zaposlitve na zavodu za zaposlovanje, so brezposelni tudi prejemniki denarne socialne pomoči na centrih za socialno delo. Namenjena je tistim, ki si ne morejo zagotoviti denarnih sredstev za preživetje iz razlogov, na katere ne morejo vplivati, dodeljena pa je za določen čas od enega do šest mesecev. V tem času prejemnik aktivno rešuje svojo stisko z iskanjem aktivne zaposlitve, se vključuje v izobraževanje, v razne programe zdravljenja in podobno, in sicer z namenom, da pridobi sposobnosti za zagotavljanje lastnih dohodkov. Če se okoliščine ne izboljšajo, se lahko pomoč znova dodeli. Po napovedih ministra Drobniča se bodo razmere v prihodnje za prejemnike teh pomoči zaostrile: prisiljeni bodo sprejeti vsako ponujeno delo,

Kurenti iz Slovenije v Augsburgu

sicer bodo pomoč na centru za socialno delo izgubili. Že sedaj se zgodi, da zaradi neizpolnjevanja obveznosti (če se ne oglašajo na zavodu za zaposlovanje ali pri napotnem delodajalcu ali če odklonijo delo) to pomoč izgubijo, samo na Gorenjskem je bilo lani takih ljudi 697.

Poslanke in poslance državnega zbora RS je nagovoril predsednik Evropske komisije Jose Manuel Barroso. Slednji je Slovenijo obiskal skupaj s komisarko za komunikacijsko strategijo Margot Wallstroem in našim komisarjem Janezom Potočnikom. Srečal se je še s predsednikom vlade Janezom Janšo in predsednikom države Janezom Drnovškom. Barroso meni, da je Slovenija dober zgled velikih ambicij za Evropo. Tranzicija v Sloveniji je po njegovem mnenju vzorna. Država bo prva nova članica, ki bo predsedovala EZ, zelo verjetno pa bo kot prva med novinkami - kmalu vstopila v evroobmočje. Vse to je dobra podlaga za zapupano nalogo, ki jo čaka.

Vlada je pripravila predlog novele zakona o volitvah v državni zbor za obravnavo po rednem postopku. Kot je dejal minister za javno upravo Gregor Virant, bo uresničevanje volilne pravice lažje in enostavnejše. Volivec bo lahko volil v okraju, kjer bo to tri dni prej napovedal; glasovanje iz tujine bo poenostavljeno: omogočeno, da se gradivo pošlje pravočasno - z uradno prazno glasovnico, volivcu v tujini pri pošiljanju glasovnice nazaj ne bo več potrebno potrjevati oz. overjati volilne karte; o kandidatih bomo obveščeni z brošurami, ki jih bomo prejeli na dom. Glasovalne skrinjice bodo prosojne in ne več kartonske, volivec se bo na volilni imenik podpisal, uvajajo tudi načelo enakih možnosti - na listi mora biti najmanj 35 odstotkov kandidat oz. kandidatov obeh spolov.

Slovenci v Krefeldu radi zapojemo skupaj.

Slovenski center PEN - združenje pisateljev, pesnikov in publicistov - poziva slovensko vlado in premiera Janeza Janšo, naj se dejavno vključita v reševanje položaja študentskega doma Korotan na Dunaju. Ob tem to združenje pisateljev, pesnikov in publicistov izpostavlja, da bi izguba tega objekta pomenila nepopravljivo škodo in izgubo še enega žarišča slovenske, še zlasti kulturne navzočnosti v avstrijski prestolnici oziroma enem od evropskih kulturnih središč. Upravni odbor Slovenskega centra PEN je v sporočilu za javnost pojasnil, da dom Korotan ne le olajšuje bivanja slovenskih študentov na Dunaju, temveč je tam tudi sedež Slovenskega kulturnega centra kot pomembne ustanove za uveljavljanje slovenske kulture v avstrijski prestolnici in celotnem avstrijskem kulturnem prostoru. Upravljalci Korotana nimajo sredstev za potrebno sprotno obnavljanje stavbe, zato ji bodo prisiljeni spremeniti namembnost, če ne bo zbranih potrebnih sredstev za to. Tega slovenska vlada po ocenah Slovenskega centra PEN nikakor ne sme in ne more dopustiti, saj bi tako Slovenija izgubila pomembno predstavništvo na Dunaju.

Poslanci so sprejeli novelo zakona o vojnih veteranih, s katero so na predlog vlade razširili krog upravičencev do statusa vojnega veterana. Za zakon je glasovalo 45 poslancev, proti pa 17. Minister za delo, družino in socialne zadeve Janez Drobnič je v razpravi pojasnil, da je zakon namenjen poenotenju vseh vojnih veteranov, tistih iz druge svetovne vojne in tistih iz vojne za Slovenijo. Zato je med drugim ukinjen poseben status zveze borcev NOV-ja. To je vzbudilo precejšnje nasprotovanje v opozicijskih vrstah, ki vladi očitajo, da skuša z zakonom na novo razložiti preteklost.

Gosta iz Gütersloha Majda in Jože Gračnar v Krefeldu

Otroci iz Göteborga z butarami na cvetno nedeljo

Danes je ženska v Sloveniji - imenujmo jo Marija, saj je to najpogostejše slovensko žensko ime - v povprečju stara 42 let. Je zaposlena, srednje izobražena in ima vsaj enega otroka. Po zaključku osnovne šole je nadaljevala šolanje na srednji šoli, po možnosti je izbrala program, ki jo bo pozneje pripeljal do "ženskega" poklica. Če bi bila Marija danes mlada, bi se po srednji šoli dokaj verjetno odločila za višješolski ali visokošolski študij in najverjetneje izbrala družboslovne ali poslovne vede, morda pa tudi bolj ženski študij, ki je vezan na socialno, zdravstveno in pedagoško področje. V letošnjem študijskem letu se je namreč v visokošolski in višješolski študij vključilo skoraj 65.000 študentk, kar je dobra polovica vseh študentov. Študij družboslovja je izbrala vsaka druga študentka, pri "ženskih" študijih pa so študentke zavzele tri četrtine vpisanih mest.

V Sloveniji živi 2 odstotka več žensk kot moških in te predstavljajo 44 odstotkov delovno aktivnega prebivalstva. Zaradi usklajevanja družinskega življenja z zaposlitvijo so pogostejše odsotne z dela, opravijo manj nadur, so slabše plačane in v karieri počasneje napredujejo, kažejo podatki, ki jih je objavil statistični urad Republike Slovenije. Povprečna Slovenka živi 8,5 let dlje kot moški, je zaposlena, srednje izobražena in je vsaj enkrat rodila. Po podatkih za 15 držav Evropske zveze porabi Slovenka skoraj osem ur dnevno za plačano in gospodinjstvo, več časa za delo porabi jo le Litvanke. Za prehranjevanje in osebno higieno porabijo Slovenke skupaj s Finkami in Estonkami najmanj časa, 2 uri in 8 minut dnevno. Slovenke imajo v povprečju 4,5 ure prostega časa in so izmed 15 evropskih držav na 10. mestu. Povprečna Slovenka ima 65

minut manj prostega časa kot prebivalec Slovenije, kar je največja razlika med prostim časom moških in žensk izmed vseh 15 držav, zajetih v raziskavo.

Slovensko finančno ministrstvo je Evropsko centralno banko zaprosilo za zgodnejšo, to je julijsko odobritev za prevzem evra. Finančni minister Andrej Bajuk je pojasnil, da se je Slovenija za to odločila, ker želi imeti več časa za sprejetje vseh ukrepov, ki zadevajo prevzem evra. Med drugim želi pravočasno pripraviti vse evrokovance. Slovenija tako upa, da bo odobritev Evropske centralne banke prejela že 11. julija na zasedanju evropskih finančnih ministrov, in ne šele oktobra, ko se bo iztekel uradni rok za vse kandidatke za prevzem evra.

Občina Radovljica, ki velja za občino po meri invalidov, bo za svoja prizadevanja doživela tudi evropsko priznanje. Kot so sporočili iz radovljiške občine, je Radovljica k vzpostavljanju možnosti za neodvisno življenje invalidov sistematično pristopila leta 2003. Na podlagi analize položaja invalidov v občini je občinska uprava pripravila program ukrepov z namenom povečati ozaveščenost občanov o položaju, pravicah in potrebah invalidov ter zagotoviti pogoje za vključevanje invalidov v procese odločanja na občinski ravni. Hkrati je program naravnán na razvoj podpornega okolja, služb in programov, ki omogočajo čim bolj neodvisno življenje invalidov, ter na odpravljanje ovir, ki takšno neodvisno življenje onemogočajo. Leta 2004 je občina v skladu s sprejetim programom osnovno šolo F. S. Finžgarja v Lescah popolnoma prilagodila za neovirano udeležbo invalidnih otrok pri pouku, saj je zagotovila izgradnjo osebnega dvigala in klančine, ki omogoča dostop do šolske zobne ambulante, kjer so ustrezno preurejene tudi sanitarije in čakalnica. Novi dvigali sta lani dobili še upravno-poslovna zgradba na Kranjski cesti in občinska stavba, kar invalidom omogoča tudi osebne obiske v županovi pisarni, pristojstvo vseh sejah občinskega sveta.

V jeseniški bolnišnici so predstavili integriran sistem digitalizacije rentgenskih slik. Po novem pri rentgenskem slikanju pacienti ne bodo več dobili klasičnih rentgenskih slik, temveč bodo slike in vsi ostali podatki shranjeni v digitalni obliki. S pomočjo digitalizacije bodo tako močno zmanjšali stroške, saj ne bo več

potreben nakup filmov, kemikalij in strojev za razvijanje slik. Slike bodo lahko shranjevali v bistveno manjšem prostoru, kajti doslej so za petnajst let arhiva s klasičnimi filmi potrebovali kar 300 kvadratnih metrov velik prostor. Po novem bodo za pet let arhivskih posnetkov lahko shranili na dveh kvadratnih metrih. Za paciente pa je pomemben tudi podatek, da bodo ob vsakem slikanju prejeli manjšo dozo sevanja, saj se po novem pri slikanju uporablja od deset do trideset odstotkov manj rentgenskih žarkov.

Preseljevanje petih rjavih medvedov iz Slovenije v francoske Pireneje se bo začelo sredi aprila, končalo pa do konca avgusta, so potrdili na ministrstvu za okolje in prostor. Preseljevanju še vedno močno nasprotujejo kmetje, lovci in ovčji pastirji z območja francoskih Pirenejev, medtem ko se po navedbah francoske vlade tamkajšnje občine s preselitvijo medvedov strinjajo. Medvedi iz Slovenije naj bi se pridružili od 14 do 18 v Pirenejih živečim medvedom. Nadomestili naj bi tri medvede, ki so poginili med letoma 1994 in 2004.

Po nizkih stopnjah rasti v preteklih štirih mesecih je bila februarja rast cen nekoliko občutnejša. Cene življenjskih potrebščin so se po podatkih državnega statističnega urada na mesečni ravni zvišale za 0,4 odstotka, na inflacijo pa so vplivale tako višje cene blaga kot storitev. V primerjavi z lanskim februarjem so bile cene višje za 2,2 odstotka. Na inflacijo bi lahko vplivalo tudi zaokroževanje cen navzgor pri preračunavanju cen iz dolarjev v evre. Od 1. marca naprej morajo namreč trgovci cene navajati v obeh valutah. Cene bodo tako navedene predvidoma do konca junija 2007.

Slovenska reprezentanca se je z olimpijskih iger v Torinu vrnila brez odličja. Najboljša uvrstitev na teh igrah je bilo trikrat šesto mesto - tekačice Petre Majdič, deskarja Dejana Koširja in ženske biatlonske štafete. Sedmo mesto je dodal deskar Rok Flander, osmo spet Majdičeva, šele deveto mesto je najboljša uvrstitev alpskega dela smučarske ekipe, veleslalomistke Ane Drev. Razočarala je Tina Maze, ki je veleslalom pod velikimi pritiski končala na 12. mestu. Največje razočaranje pa je skakalna ekipa, ki je branila bronasto kolajno iz prejšnjih iger. Sicer pa je bila Tina Maze po mnenju obiskovalcev spletne strani italijanskega časopisa La Repubblica najlepša olimpijka v

Torinu. Glasovalo je dobrih 115 tisoč ljudi, Mazejeva pa je prejela 58 odstotkov glasov. Na drugem mestu je bila norveška akrobatska smučarka Kari Traa s 13 odstotki glasov.

Slovenska industrija je lani zaposlovala 1,8 odstotka manj oseb kot l. 2004, a je ustvarila 3,1 odstotka več proizvodov in storitev. Najbolj se je število zaposlenih znižalo v rudarstvu in predelovalnih dejavnostih, zvišalo pa v dejavnostih oskrbe z elektriko, plinom in toplo vodo. Predelovalna dejavnost je proizvodnjo povečala za 3,5 odstotka. Najbolj izrazit skok navzgor je uspel proizvajalcem vozil in plovil, ki so obseg proizvodnje povečali kar za 18,2 odstotka. Z 10-odstotnim prirastkom so jim sledili predelovalci kovin. Nasprotno pa se je za 10,6 odstotka zmanjšal obseg proizvodnje tekstila.

V športni dvorani Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano je potekala Pustna sobotna iskrica (odaja Radia Ognjišče) z naslovom Drobiž za riž, ki jo je radio organiziral skupaj z Misijonskim središčem Slovenije. Pustno rajanje so združili z dobrodelnim plesom in zbirali sredstva za Madagaskar. Lakota na tem otoku je zaradi lanskih spomladanskih poplav, ki so uničile večino riževih polj, precejšnja. Naši misijonarji bi ljudem radi pomagali s hrano in zdravili in v ta namen so zbirali sredstva. V dvorani se je zbralo več kot dva tisoč maškar. Misijonar Janez Krmelj, ki deluje na Madagaskarju, je izrazil svoje presenečenje nad tolikšno velikodušnostjo Slovencev in jim prenesel zahvalo vseh Malgašev. V akciji so namreč v osmih urah uspešni zbrali 40 milijonov 492 tisoč tolarjev.

Marjan Slavič s svojo harmoniko v Parizu

LONDON

Na drugo nedeljo v februarju, 12. 2., je bila slovenska sv. maša v kapeli Doma, ki jo je daroval msgr. Janez Pucelj. Bil je takrat kot delegat slovenskih škofov na pastoralnem in formalnem obisku v »Našem domu«, katerega skrbnik in dobrotnik je že več kot 10 let. Bili smo veseli spodbudne pridige in mu hvaležni za vso velikodušno pomoč naši misiji v Veliki Britaniji, tako v duhovnem kot materialnem smislu.

Tokrat gre zahvala tudi Janezu Modicu, župniku za Slovence v Mannheimu in tajniku naše Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi, ki je med svojim kratkim obiskom v Londonu toliko storil za našo misijo. Omogočil nam je poslušanje Radia Ognjišče preko satelita Hot Bird in gledanje TV-Slovenije. Poleg tega je naši župnijski pisarni uredil in izboljšal internetno povezavo ter odprl spletno stran naše misije v Londonu, ki ima naslednjo oznako: <http://home.btconnect.com/skm-London/>. Kdor bo hotel to stran odpreti, naj bo pozoren na to, da bo London pisal z veliko začetnico, sicer se stran ne odpre. Stran je zaenkrat še v izdelavi, v kratkem pa bo zapolnjena z različnimi informacijami o naši misiji in »Našem domu«. Za vso pomoč naj dobri Bog obema Janezoma (Modicu in Pucelju) povrne s svojim blagoslovom.

Tik pred začetkom postnega časa je bil pripravljen župnijski list Bogoslužna sporočila Slovincem v Veliki Britaniji, ki jim je namenjen za postni in velikonočni čas. Tokrat naša župnijska sporočila vsebujejo na prvi strani razmislek o postu in postnem času, ki ga je napisal naš slovenski londonski študent-bogoslovec Damjan Ristič, doma z Bleda. Na drugi strani sledijo oznanila (oglasi) in spored slovenskih maš in naših srečanj po Angliji in Walesu. Na tretji strani je predstavljen veliki teden od cvetne nedelje do velike noči in na četrti (zadnji) strani še razmislek o pomenu velikega vstajenjskega praznika z župnikovim velikonočnim voščilom.

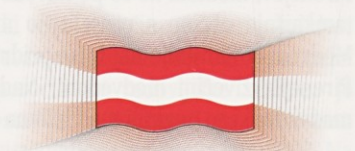
Sporočila so bila poslana na 300 naslovov po Angliji in Walesu. Nekateri so jih prejeli še pred pepelnico, vsi pa pred prvo postno nedeljo, 5. marca.

Bogoslužje ob začetku postnega časa smo slovesno obhajali po vseh katoliških cerkvah na Otoku na pepelnično sredo s sv. mašo in obredom pepeljenja. Prav tako tudi v kapeli »Našega doma« v Londonu. Lepega in pomenljivega obreda se je v naši kapeli udeležilo malo ljudi. Večjo udeležbo rojakov pa smo imeli pri sv. maši v Derbyju (v Srednji Angliji), kjer smo obhajali prvo postno nedeljo. Tokrat jih je prišlo kar lepo število k njihovi priljubljeni slovenski maši. Sv. maša je bila darovana za vse žive in pokojne rojake iz področja Derbyja in Nottinghama. Še posebno pa se pri našem bogoslužju vedno spomnimo bolnih in trpečih med nami. Tokrat smo še posebej molili za zdravje naše dobre Tončke Tivadarjeve iz Doncastra, ki je bila v bolnišnici zelo resno bolna. Za sv. mašo s petjem sloven-

skih postnih pesmi je, kot vedno, vse uredila naša dobra rojakinja Ivanka Krajškova. Vse postne pesmi so rojaki lepo ubrano in z velikim občutkom peli med vso mašo. Na koncu pa so zapeli njim vsem posebno ljubo Oljsko goro.

Tudi naše srečanje po mašnem bogoslužju ob pogostitvi, ki jo vedno pripravi Ivanka s pomočjo svojih hčerk Mary in Rozike, svoje sestre Pepce iz Castleforda ter rojakinj Milke in Vide, je bilo prijetno in polno dobre volje ter želje po ponovnem srečanju.

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

Pustni dnevi so šli letos tako pritačeno mimo našega Pastoralnega centra in osebno mimo mene, kot še nikoli, sploh se me niso dotaknili. Ne vem, kako ste po drugih slovenskih skupnostih doživljali in preživeli pustne dni. Naenkrat so se pred nami odprla postna vrata. S pepelnično sredo smo začeli 40-dnevni postni čas, ki je čas resnosti, ne pa žalosti, čas posebnih milosti, priložnost, da se spet vsaj nekoliko spreobrnemo, poboljšamo. Gotovo bomo vsak po svoje to poskušali.

Še pred začetkom postnega časa smo doživeli v našem Pastoralnem centru tri radostne dogodke.

V nedeljo, 19. februarja, smo obhajali 40. obletnico zakonske zveze dveh, za našo skupnost zelo za-

Ana in Werner sta med sveto mašo obnovila obljube zakonske ljubezni in zvestobe v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju.

služnih ljudi, Ane in Wernerja Oswalda. Med sveto mašo sta obnovila obljube zakonske ljubezni in zvestobe v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju. Duhovnik je ponovno, kot pred štiridesetimi leti, ovil njuni sklenjeni roki s štolo in ju blagoslovil. Bila sta radostno ganjena do solz. Na koncu maše so jima naši tamburaši zaigrali nekaj lepih melodij. Zastopnica SPC Anica Hren jima je v imenu vseh navzočih izročila skromno darilo. Nadaljevali smo z družabnim srečanjem v dvorani, kjer sta slavljenca za vse nas pripravila izredno bogato okrepčilo v trdni in tekoči obliki. Dolgo smo še ostali skupaj

ob prepevanju, kot se za Slovence spodobi.

Na pustno soboto, 25. februarja, sem prvič, po sedemnajstih letih dušnopastirskega delovanja na Dunaju, poročil pristni slovenski par (doslej le nekaj jezikovno mešanih parov). Pred zbranim občestvom sta si v naši cerkvi obljubila zakonsko zvestobo dipl. ing. Blaž Kandus, doma iz Ljubljane, ter njegova izvoljenka dipl. ing. Alenka Korenjak, doma v bližini Kranja. Nekaj svatov je prišlo iz domovine, drugi pa živijo tu na Dunaju. Mladi prijatelji in prijateljice novoporočencev so med

mašo prepevali mašne pesmi, ki jih je na orgle spremljala ženinaova krstna botra. Nastopila je tudi flavtistka in ansambel »Mikado«, ki ga vodi slovensko dekle Maja Osojnik. Po maši smo novozakoncema nazdravili s šampanjcem. Krofi, ki so jih sorodniki prinesli iz Slovenije, so občutno poudarili pustno soboto. Slavje se je nato nadaljevalo v prostorih restavracije v prvem dunajskem okraju. Ženinu Blažu in nevesti Alenki iz srca kličemo: na mnoga zdrava, zvesta in ljubeča leta!!

Na pustno nedeljo, 26. februarja, smo imeli spet slovesnost. Tokrat sta med mašo obnovila zakonske obljube Karel (Slovenec) in Herta (Avstrijka) Trajbar. Prišla sta se Bogu zahvalit za 30 let zvestega zakonskega življenja. Spremljala sta ju odrasla sinova Štefan in Kristjan. Ker je Karel zvesto nosil poročni prstan pri vseh mogočih (in nemogočih) delih in opravilih – zaposlen je v privatni bolnici Hartmanovih sester v petem dunajskem okraju – se mu je tako zelo obrabil, da sta si oba slavljenca privoščila nova prstana. Tudi ta slovesnost je bila zelo lepa, v veselje vseh navzočih. Od predstavnice SPC Ane Oswald sta po maši v imenu navzočih prejela skromno

Ljubezen je lepa stvar, zato naj živi, pravita Blaž in Alenka. Prvi poljub po poročni maši.

Karel in Herta žarita od veselja 30-letne zvestobe.

darilo. Po prejemu duhovne hrane v cerkvi smo se po maši tudi telesno okrepili v naši dvorani. Slavljencema smo nazdravili in zapeli nekaj pesmi.

V postnem času gotovo ne bo več kakih poročnih slovesnosti; in prav je tako. Prav lep pozdrav z Dunaja.

Toni Š., žpk.

Prva redna slovenska maša v Luksemburgu je bila 18. februarja 2006.

EISDEN – GENK – HEERLERHEIDE

Tudi letos bomo imeli velikonočni blagoslov jedil na veliko soboto, na veliko noč pa vstajenjsko mašo v Eisdnu ob 6. uri zjutraj, ob 7.30 v Heerlerheideu na Nizozemskem v cerkvi sv. Kornelija procesijo in mašo, v Genku pa na velikonočni ponedeljek ob 9. uri.

LUKSEMBURG

18. februarja je bil za rojake v Luksemburgu pa tudi za slovenskega duhovnika v Beneluksu poseben dan. Ob 17. uri je bila tam namreč prva redna mesečna

slovenska maša v Belairu, Maison du Christ-Roi, 23-25, avenue Gaston Diderich, L-1420 Luxembourg. Tokrat sem imel odličnega voznika, ki je nekoč vozil same eminence gospode nuncije v Sloveniji, p. Frančka Bertolinija. Pot je bila zelo slaba, kot da so se oblaki utrgali, tako je deževalo in celo snežilo. P. Franček je obljubil, da bo še večkrat šel v Luksemburg, saj ima tam prijazne sobrate jezuite, z nekaterimi od njih se dobro pozna.

Prva slovenska maša, slabo vreme, morda premalo obveščenosti. Kar nekaj časa smo odlašali, da se nas je končno zbralo dvanaest, če prištejemo majceno človeško bitje, ki pa še raste mami pod srcem. Že smo mu izrekli dobrodošlico na svet in mu povedali, da se ga veselimo.

Pri maši so bili le mladi ljudje, kar je bilo nama duhovnikoma v posebno veselje. Izplačalo se je za vsakega prevoziti skoraj 50 km (od Bruslja do tam je 210 km).

BRUSELI

19. marca smo imeli posebno lepo in dobro obiskano mašo v naši kapeli. Maševal je p. Tadej Strehovec, ki študira v Leuvnu. Z njim iz Leuvna pride kar nekaj

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

EISDEN

V prostorih Slovenske katoliške misije na Guill. Lambertlaan 36 v Eisdnu se nadaljuje večerni pouk slovenskega jezika, ki se ga udeležujejo v glavnem odrasli. V dveh skupina jih vodi gospa Metka Boon iz Landgraafa na Nizozemskem. Veseli smo, da naše ustanove lahko tudi na takšen način prispevajo k ohranjanju slovenskega jezika in spoznavanju naše kulture.

Krst je prejel Nino Drago Branko Deras v župniji Leuze-en-Hanaut.

mladih. Tako nas je skupaj z 22 vrlimi pevci zbora Slomšek iz Maasmechelen, ki so peli pri tej maši, bilo v kapeli kar 60.

Po maši so bili pevci pogoščeni v zgornjih prostorih, drugi udeleženci slovenske maše pa so se kot običajno obdarovali z raznimi prineseni-mi dobrotami spodaj v pritličju.

Naše stavbe so prijazen začasni dom 10 ljudem, ki so se odločili, da nekaj mesecev prebivajo v naših preprostih sobah. Za gostoljubnost nam prispevajo prostovoljni mesečni dar za kritje stroškov, nekaj pa ostane še za stroške obnove, izboljšav in opremljanja naših prostorov. Še vedno pa čakamo prostovoljcev, ki bi nam prišli kaj pomagat, saj doslej dela v glavnem župnik sam, radi pa pridejo na pomoč še nekateri možje iz Bruslja in okolice (stric Martin, Janez, Dominik, Franc in drugi).

V zadnjem času smo kar sami zamenjali nekaj vodovodnih cevi, en odtočni sistem, izboljšali nekaj sanitarij, usposobili še dve sobi, dve sta še v delu, veliko jih pa še čaka, da pridejo na vrsto.

Bog povrni vsem in vsakemu, ki prispeva svoje delo ali nam pri-makne denarno pomoč.

Lojze Rajk

FREYMING – MERLEBACH

19. februarja smo se v Merlebachu zbrali na celodnevem srečanju.

Pustno razpoloženje v Merlebachu

Po evharistični daritvi in molitvenem srečanju smo se še zadnjič pred postnim časom prepustili pustnemu vzdušju. Znani in priljubljeni Manuel DROS nas je do 18. ure vabil k petju in plesu. Pridne kuharice so poskrbele za dobro telesno počutje. Vsi, ki običajno preganjajo revmatizem in druge bolezni, so v tem vzdušju pozabili na svoje nadloge in se na poti veselja sprostili. 5. marca smo se Bogu zahvalili v kapeli sv. Jožefa za devetdesetletno prehojeno življenjsko pot gospe Marije GRIČAR, obdane z otroki in sorodniki. Na mnoga leta in Bog vas živi!

CHÂTILLON

26. februarja smo se na celodnevem srečanju zbrali v Châtillonu najprej v molitvi in nato v dvorani, kjer so nas pričakale prekmurske dobrote. V prijetnem in domačem vzdušju smo preživeli dober del popoldneva, zaplesali s pomočjo harmonikarja Marjana SLAVIČA. Kuharski skupini priskrbi hvala, še posebno Tereziki PETOVARI, ki je za vse z letalom pripeljala pravo prekmursko gibanico. Hvala za vse dobrote, prizadevanja in preprostost, ki je tudi eden izmed temeljev, na

Veleposlanica Magdalena Tovornik se je prišla posloviti pred odhodom v Slovenijo.

Za vzdušje je poskrbel priljubljeni Manuel Dros.

katerem se mora graditi naša skupnost.

MERLEBACH

Vsako nedeljo ob 10. uri, vsak četrtek v Habsterdicku ob 9.15. Na veliki teden v četrtek ob 19. uri, v petek ob 15. uri, na veliko soboto ob 15. uri blagoslov jedil in nato zvečer ob 19. uri velikonočna vigilijsa ter na VELIKO NOČ ob 10. uri. Vsi lepo vabljeni na vseslovensko romanje, ki bo v ponedeljek, 1. maja, ob 10.00 v Habsterdicku z mašo, ob 12.00 skupno kosilo v Merlebachu in nato ob 15. 30 sklep z litanijami in blagoslovom z Najsvetejšim v kapeli sv. Jožefa.

90. rojstni dan Marije Gričar

Zaslужni V. Koren čestitamo za 80. rojstni dan.

Moški pevski zbor iz Hochwalda bo s petjem obogatil ta dan.

Hvala in lep pozdrav

J. KAMIN

MILANO

»To je dan, ki ga je naredil Gospod ...« poje psalmist in z njim bi lahko prepevali Slovenci iz Milana ob

obisku ljubljanskega nadškofa in metropolita Alojza Urana.

S tem visokim naslovom je bil prvič med nami, čeprav je naš stari prijatelj, saj je kot škof v skrbi za Slovence po svetu redno prihajal med nas. Radi ga imamo, poznamo njegovo dobrodušnost, žlahtnost duha, skromnost in njegovo lepo petje ...

Počutimo se počaščeni, da nas je v tej novi vlogi obiskal, si vzel čas za našo malo čredo kljub svojim neštetim obveznostim in dolžnostim.

Naša skupnost se je na ta obisk skrbno pripravila in uspeli smo

Nadškof Uran s pevskim zborom iz Števerjana ob obisku med Slovenci v Milanu

pritegniti številne rojake, ki sicer ne prihajajo k našim srečanjem. Srce srečanja je bila sveta maša, ki jo je olepšal in obogatil števerjanski pevski zbor. Nihova izvedba »Marija skoz življenje« ter »Ave verum« je izvalila iz skrivnih globin srca marsikatero solzo ...

Dotaknila se nas je lepa in globoka nadškofova pridiga, povzeta iz prilike o gobavem in hromem človeku. Koliko gobavosti in hromosti nosimo v svojih srcih, kar je posledica naših grehov. Jezus je tisti, ki nas lahko ozdravi, le prositi ga moramo z zaupanjem in vero.

Po končani sveti maši smo šli v običajne prostore cerkve, ki nas že leta in leta gosti. Tu smo najprej poslušali kratek koncert zbora, nato je sledil pozdrav nadškofu podpredsednika našega novoustanovljenega društva »Slovencev v Milanu« (Giovanni Tallone). Po pozdravnih besedah nam je nadškof za društvo čestital in nam zaželel uspehov in veselja pri delu za našo slovensko kulturo. Pohvalil je tudi požrtvovalnost našega duhovnika Karla, ki že leta skrbi za nas. Naše veselje je izpopolnilo še lepo in bogato založeno omizje z dobrotami izpod ustvarjalnih rok pridnih članic ter ob dobrem domačem briškem vinu, ki ga je zbor pripeljal s seboj. Vse prehitro je minil čas in naši gostje so morali oditi na dolgo pot domov. Še dolgo se bomo spominjali tega obiska, ki nas je poživil, nas potrdil kot skupnost in nam dal nove duhovne energije. Bogu bodi hvala za vse in vsakemu posebej, ki je prispeval za to srečanje bodisi materialno, organizacijsko ali morda samo s svojo prisotnostjo, vsakdo pač po svojih darovih.

Klara

N E M Č I J A

BERLIN

Pustovanje z Okroglimi muzikanti

Na pustno soboto, letos je bilo to 25. februarja, smo organizirali tradicionalno pustovanje, ki se je, tako kot vedno, začelo s sveto mašo in z mislijo: »Z molitvijo začni vsako delo, da bo dober tek imelo.«

Pravo pustovanje se je začelo po maši v veliki dvorani. Organizatorica je bila mlada članica ŽPS Bernardka Bačovnik, ki pridno stopa po očetovih stopinjah. Za pomoč pri pripravi prostora in pri strežbi je poprosila svoje mlajše sovrstnike. Dobro ji je uspelo! Tudi oče, mama, brat in sestra ter sorodniki iz domovine niso bili le turisti, pač pa tudi njeni pomočniki. Prav videlo se je, s kakšno ljubeznijo do župnije je prevzela to nalogo in sreča ji je sijala iz oči, ko je na koncu ugotovila, da ji je resnično uspelo! Izbrala je tudi pravi ansambel, boljšega si za pusta skoraj ne moreš želeči. Prišli so OKROGLI MUZIKANTI iz Laškega, ki so že sami po sebi prave pojave, tokrat pa so se še posebej potrudili in dali vse od sebe. Andrej, Marko, Franci, Robi in Leon so navdušili obiskovalce s svojim šovom, v katerem so pokazali vse svoje glasbene in igralske sposobnosti. Preoblačili so se, menjavali instrumente, da obiskovalci na koncu sploh niso vedeli, kateri instrument kdo v resnici igra. Res so talenti;

vsak obvlada igranje več inštrumentov, so pa tudi pravi humoristi.

V dvorani je bilo veliko lepih mask, najlepše so bile nagrajene. Med odraslimi je zmagal Stane Pavalec, študent pop glasbe, med otroki pa že nekaj let zapored zmaguje Selina Božič.

Z obiskom nas je počastila kulturna atašejka Monika Kartin. Na splošno je bilo vzdušje zelo dobro, ljudje so plesali, se veselili, uživali v dobri hrani in pijači ter krofih peka Romana Brgleza z Vranskega, ki se je s svojo dobrotto že večkrat izkazal, tako tudi tokrat.

Ob koncu bi radi čestitali Bernardki Bačovnik za njeno prvo in zelo uspešno organizacijo velike prireditve. Bog povrni!

Praznovali smo

V soboto, 4. marca, smo po maši praznovali kar nekaj rojstnih dnevor. Polde Muhič je za deset let preskočil abrahama. V družbi družine in prijateljev se je še posebej razveselil sina Damjana, ki je prišel iz Slovenije in je sicer v službi v Slovenski vojski. Ob njegovi 60-letnici je dobil tudi najvišje priznanje župnije, saj priden in marljiv, kakor je, vedno pomaga pri vseh delih.

Številni družini abrahamov se je pridružila Danica Pečnik. Isti dan kot ona praznuje tudi njena hči Aleksandra, zvesta ministrantka. Tako kot Danica tudi njena družina rada priskoči na pomoč pri delu na vseh področjih v župniji.

Praznovala sta tudi Danijel Gabor in njegov oče Jože Gabor, ki je član slovenskega in nemškega župnijskega pastoralnega sveta in tudi on z veseljem pomaga v župniji, še posebej prijatelju Tonetu Bačovniku pri krašenju cerkve.

Dani pa je priden ministrant in član našega nogometnega kluba Slowenische katholische Verein v Siemensstadtu.

Med slavljenici je bil tudi Lucijan Brumnjak, prevajalec v več jezikov in tudi zelo aktiven na vseh področjih. Rad nas obvešča o dogajanjih v domovini in nas seznanja o novicah iz sveta, njegova žena Iva pa je aktivna v ŽPS.

Edo Žabkar si je z letošnjim rojstnim dnevom zaslužil odhod v pokoj. Z ženo Anico je zelo aktiven pri delu in pri pripravah prireditev. Nikoli ne odkloni pomoči.

Vsi ti ljudje so temeljni kamni v mozaiku župnije. Ob njihovih praznikih smo jim iskreno čestitali in jim zaželeli veliko dobrega v prihodnosti.

Razveselili smo se tudi obiska mlade družine Seličanec, ki se je pred časom iz Berlina za stalno preselila v Slovenijo. Štefan, njegova žena Simona in njuni hčerki Adriana in Klarisa so nam prinesli utrip Slovenije.

Bliža se velika noč

Kot vsako leto je tudi letos župnik Dori napisal postno-velikonočno pismo. Takole piše:

»Post je čas novih poti. Vsak bi rad kaj spremenil, stopil na novo pot ali pa se na stari poti utrdil. To pomeni, da je post čas tistih sprememb, ki človeka privlačijo in naredijo sprejemljivega za nove razsežnosti. V tem razpoloženju je mogoče narediti za sebe samega in za druge največ, kar je možno.

Kaj bom storil jaz?

Odstranil bom, kar me tišči in tlači v moji notranjosti. Vse prevečkrat se zgodi, da stvari, ki so lahko rešljive, odlagamo v sebi in pozneje ne vemo, kje je vzrok za to ali dru-

go bolezen na duši ali na telesu. V tem obdobju je dovolj časa, da se očistimo res vsega.

Kakšni so sodobni pristopi k očiščevanju?

Kot prvo je pomembna človekova celostna drža. To pomeni, da je iskren, odkrit in pošten, da zna odpustiti, pozabiti ter se spraviti s svojimi bližnjimi. Največja opora v tem je Ljubezen, ki se vsak dan zrcali v naših medsebojnih odnosih. Kdor obsoja, sumniči ali žali, je daleč od prave Ljubezni. Ljubezen je iskren pogled, vedno ponujena roka pomoči in močan objem varnosti. V tem se lahko najdemo vsi: otroci, mladi, starši in prijatelji. Tu ni prostora za zavist in ljubosumje, za prepir in sovraštvo. Tu je prostor, kjer vladajo MIR, PRAVIČNOST IN LJUBEZEN.

S temi mislimi lahko preidemo iz lepega postnega časa v velikonočno dogajanje. Velika noč je vedno znova največji praznik človekovega upanja in hrepenenja. V praznovanju velikonočne resničnosti, v kateri prevladuje Jezusovo vstajenje in vstajenje vseh naših rajnih, sme človek praznovati in si dati notranjega duška, da tako zmore prerasti tisto, kar se je zgodilo tik pred veliko nočjo, na veliki četrtek in veliki petek - zadnja večerja z izdajo prijatelja in strašna smrt na križu kot odraz največje izkazane ljubezni Boga vsakemu človeku vseh časov.

To je močna vsebina, v kateri se zrcali velika mera simbolike v velikonočnih jedilih, preko katere lahko Bog nagovori vsakega človeka od najmlajšega do najstarejšega. Če je rojstvo največji dogodek za človeka, je v luči velike noči večno življenje največja sreča.

Smemo reči, da je velika noč praznik človekove osebne vere, zato

vam želim, da bi ob letošnjih praznikih preko svojega lastnega trpljenja in zmage nad trpljenjem doživeli Jezusa kot tistega prijatelja, ki nam nudi svojo roko v znamenje duševne in telesne ozdravitve in kaže pot v svetlo prihodnost.

Želim vam, da bi v teh praznikih v sebi začutili duhovno moč, ki bo oblikovala vse vaše delo in ustvarjanje. Bog vas ohrani zdrave in vas blagoslovi!«

M. Mošnik

AUGSBURG

Kulturni praznik v Augsburgu

Slovenski rojaki v Augsburgu so se v nedeljo, 12. februarja, z enournim kulturnim programom poklonili pesniku dr. F. Prešernu in z njim vsem ustvarjalcem slovenske besede. Domači pevski zbor je s petjem in recitacijami Prešernovih pesmi nosil glavno težo programa. Slavnostni govornik, dr. Marko Dvořak iz Ulma, je z izbranimi besedami spregovoril o vrednoti maternega jezika, o pomenu narodove kulture in delu zanjo. Močno je poudaril, da je slovenski narod obstal in se ohranil tudi v težkih preizkušnjah prav zato, ker je gojil vero, kulturo in materno besedo. Tujina je za marsikoga zapeljiva priložnost, da pozabi na tisto, kar mu je bilo položeno v zibelko. Izviren prispevek h kulturnemu prazniku je pomenil nastop gospe Cvetke Javernik. Prebrala je nekaj svojih pesmi in z njimi opozorila, da nosi v sebi ustvarjalno umetniško žilico. Na koncu so zaplesali najmlajši člani folklorne skupine Drava.

Ravensburg /Weingarten – Umrli je Franjo Žagar

Pokojni Franc oziroma Franjo, kot so ga klicali, se je rodil 21. 4. 1924

Dr. Marko Dvořák na Prešernovi proslavi v Augsburgu

na Hrvaškem v vasi Kranjci pri Prezidu blizu slovensko-hrvaške meje. V družini so bili trije otroci, Franjo, brat Vinko in Ema. Vinko je že umrl, sestra Ema pa še živi na Hrvaškem. Odraščal je v domači družini. Ker so imeli doma veliko posestvo, ni iskal zaposlitve drugod, ampak je pomagal doma. Leta 1952 se je poročil. Po poroki sta z ženo Marijo prišla v Slovenijo in si blizu Kočevja v vasi Koblarji kupila hišo. Zaposlitev si je našel v Kočevju na žagi. Leta 1962 ga je pot zanesla v Nemčijo v Ravensburg. Po dveh letih je k sebi preselil vso družino. Pri firmi Otto Sterkel je kot monter delal vse do

upokojitve 1985. Dobrih 20 let mu je bilo dano uživati pokojnino. Vedno se je čutil zdravega in krepkega. Nikdar ni bil bolan. V decembru 2005 pa se je nenadoma oglasila bolezen. Odločil se je, da poišče zdravniško pomoč. 18. decembra je moral v bolnico in od takrat naprej je bolezen hitro napredovala. 30. januarja 2006 mu je izpila življenjske moči.

V torek, 14. februarja, smo v Weingartnu pri Ravensburgu njegovo žaro s posmrtnimi ostanki položili v grob.

Za pokojnim žalujejo njegova žena Marija, sin Dušan z družino, hčer-

ka Mira z družino, sorodniki in znanci. Naj pokojni najde v večnosti nov dom pri Bogu.

Oberstdorf – smučarska maša

Majhen zaselek Kornau v bližini Oberstdorfa je bil v nedeljo, 19. februarja, kraj srečanja za tiste slovenske rojake, ki so si zaželeli belih poljan, smučanja in svežega zraka. Več ali manj rednim obiskovalcem iz Augsburga, Ulma, Kemptna in Ravensburga so se letos pridružili tudi rojaki iz Stuttgarta. Ob 11. uri je bila najprej maša. Stuttgartski župnik dr. Zvone Štrubelj je v pridigi poudaril, da bi bilo zelo prav, če bi si znali priklicati v zavest tiste sposobnosti, ki jih imajo majhni otroci in stari ljudje. Navzočim je zastavil vprašanje: »Ali veste, kaj imajo skupnega majhni otroci in stari ljudje?« Nadaljeval je z odgovorom: »Da znajo občudovati in se čuditi.« Vse navzoče je povabil, da bi dan preživali z odprtimi očmi in da bi znali odkrivati neštete lepote, ki jih Stvarnik narave daje človeku. Ko se je dan nagnil v večer, sta zakonca Šabeder vse udeležence smučarske maše povabila na toplo večerjo. Kmalu so se oglasile domače pesmi, ki so izzvenele v lep zaključek smučarske nedelje.

Pokojni Franjo Žagar

Smučarska maša v Oberstdorfu

Pustni ples v Augsburgu

Že kar tradicionalna slovenska pustna veselica v Augsburgu je tudi letos na pustno soboto, 25. februarja, združila številne rojake iz Augsburga in drugih krajev. Ob kakovostnih zvokih ansambla Javor, ki je prišel iz Črnega Vrha nad Idrijo, so plesa željni zaplesali in si dali duška. V večeru so nastopili tudi najmlajši člani domače folklorne skupine Drava, kurenti s Ptuja, štirje moški starejše folklorne skupine Drava v vlogi baletnih plesalk in mestna pustna garda Lehana. Nastop mestne pustne garde vključuje tudi točko, da nekdo od navzočih dobi pustno kolajno. Organizator pustne veselice izroči voditelju pustne garde potrebne podatke tistih oseb, ki so za to izbrane. Letos je bila odlikovana Milena Savski iz Augsburga, ker je vedno pripravljena posoditi kombi za različne priložnosti in zakonski par, Anica in Marjan Zupanc iz Kemptna, ker sta julija 2005 obhajala 40-letnico poroke. Do dveh zjutraj je Javor igral in se plesalci vrteli.

R. K.

ESSEN

Podružnice slovenske župnije

MOERS

Slovenska skupnost v tem prijetnem obrenskem mestu je aktivna že dolga leta. Rojaki se tu zbirajo že skorajda štirideset let. Vsako drugo nedeljo v mesecu imamo sveto mašo v središču mesta. Župnija sv. Jožefa nas je lepo sprejela. Vsi dosedanji župniki so nam bili vedno naklonjeni. Posebej pa moram pohvaliti tokratnega župnika g. Heinricha Buckerja. Vse od smrti našega župnika Alojzija

Zaplotnika daruje maše za našo skupnost. Pozdravi nas celo v slovenskem jeziku. Rad je med nami na naših prireditvah. Lansko leto nam je za »miklavževanje« podaril kar dvajset čokoladnih miklavžev. Na praznovanju dneva kulture nam je zapel pesem o »desetih Slovencih« v njegovi župniji. Vsi navzoči smo se mu do solz nasmejali. Za lepo zapeto pesem smo se mu zahvalili z navdušenim ploskanjem.

Prav lepo nam streže cerkovnica gospa Sigrig Gorenc. Stari oče njenega moža je bil slovenskega rodu. Pred drugo svetovno vojno je živel v tem kraju (Moers Meerbeck) veliko Slovencev. Imeli so svoje društvo sv. Barbare, saj so bili pretežno vsi rudarji. V tukajšnji župniji sv. Barbare hranijo slovensko bandero, ki so ga takratni Slovenci nosili med procesijo sv. Rešnjega telesa in krvi. To je bilo v času med prvo in drugo svetovno vojno.

Že v sedemdesetih letih preteklega stoletja so se v Moersu zbirali k maši naši rojaki. Takratni župnik Pavel Uršič jih je spodbujal za lepo petje pri bogoslužju. Iz tega je nastal mešani zbor »Slovenski cvet«. Vsako leto nam priredijo lepo praznovanje v adventu-miklavževanje ter ob dnevu kulture proslavo in veselo pustovanje.

Spomnili smo se pesnika F. Prešerna. Diakon nam je deklamiral dve njegovi pesmi. Zbor »Slovenski cvet« in »Slovenski fantje« so zapeli narodno in Prešernovo pesem. Sledilo je pustno rajanje. Irena Sandmann in Stanko Drev sta izvedla veseli prizor (skeč). Odlično sta odigrala in smeh je napolnil dvorano. Res prava umetnika. Navdušeni muzikantje iz njihovih vrst so igrali za ples.

Danica Ban, organistka v Moersu in Krefeldu

Postregli so nam z domačimi krofi, kruhom iz peči gospe Pavle Gradič, pečenko, seveda ni manjkalo domače kapljice. Bilo je lepo. Škoda, da se tako poredko srečamo v Don Boskovem domu v Moersu. Bog vam povrni za vse.

KREFELD

Tudi po smrti našega župnika Alojzija Zaplotnika se skupnost v Krefeldu ni razkropila. Vsako tretjo nedeljo v mesecu se popoldne ob štirih zberemo k slovenskemu bogoslužju. Res da nimamo vedno evharističnega bogoslužja, ker ni mogoče dobiti duhovnika, pa nam diakon vedno znova pripravi lepo bogoslužje božje besede in nam podeli sv. obhajilo. Kolikor se da, se potrudimo tudi sami in zavzeto sodelujemo pri bogoslužju. Berila nam že dolgo časa prebirata oče in hči Rajšp, Tina je že dolga leta tudi ministrantka. Imamo pa srečo, da naše petje že leta spremlja na orgle gospa Danica Ban. Igra pri mašah

Rozina Lovrenčič, sodelavka slovenske skupnosti v Krefeldu

tudi v Moersu. To je edina slovenska organistka v naši obsežni župniji Essen, v katero spada tudi naša »podružnica«. V Essnu imajo rednega organista Gezo Gebra, ki je madžarskega rodu.

Tudi v Krefeldu imamo mesečna redna srečanja po maši. Sodelavci nam pripravijo dvorano, skuha

kavo in nam postrežejo z domačim pecivom. Posebno skrb za sladkarije ima družina Lovrenčič, katerim se pridno pridružujejo še ostali. Vsem iz tega mesta pristrčna hvala.

d.s.

Na srečanjih radi zapojemo in se prav lepo razveselimo. Skratka, prijetno nam je. Malce pa se bojimo, da bi bila zaradi pomanjkanja slovenskih duhovnikov naša skupnost ukinjena. Ta bojazen se čuti v skupnostih ukinjene župnije Köln. Silno bi pogrešali slovenska bogoslužja in naša srečanja. Z veseljem povabimo Slovence, ki so se do zdaj zbirali v skupnostih, ki jih je vodil gospod Mlakar (Neuss, Hilden, Solingen ...), da se nam pridružijo. Pričakujemo vas vsako tretjo nedeljo popoldan k slovenskemu bogoslužju in prijetnemu srečanju v Krefeldu.

WETTER

Slovenska sobotna skupnost v Wettru praznuje vsako četrto soboto v mesecu slovensko bogoslužje. Res da nas ni veliko, a smo zvesti, saj se skorajda isti rojaki srečujemo še vsako prvo nedeljo

v Castropu. Imamo srečo, da smo po smrti župnika Alojzija Zaplotnika imeli do sedaj skorajda vedno evharistično bogoslužje. V Castropu pa samo BBB, ki ga opravi diakon Stanko. V Wettru so pred kratkim dobili novega nemškega župnika. Obljubil nam je, da bo tudi za nas daroval sv. mašo, če bo potrebno. Silno rad pride med nas na naša srečanja, na dobro kapljico in okusno večerjo. Tudi mi ga imamo radi v naši skupnosti.

Tudi pri nas ne manjka veselja in slovenskih dobrot. S kavo nam je vedno na razpolago domače pecivo, ki ga prinesejo dobre žene. Če bi vse poimensko naštel, bi zmanjkalo prostora v NL in bi morali dodati še dodatno stran. Pa jim to prihranimo. Imamo tudi skupno večerjo. V tem se razlikujemo od vseh skupnosti essenške župnije. Saj je sobotni večer in vzamemo si tudi čas za praznovanje. Za prijatelja si je treba vzeti čas! Vabimo tudi rojake, ki so se zbirali v slovensko skupnost v Hammu in Gütesslohu, da se nam pridružijo. Veseli bomo. Pridite.

Tina Rajšp, ministrantka in bralka beril v Krefeldu

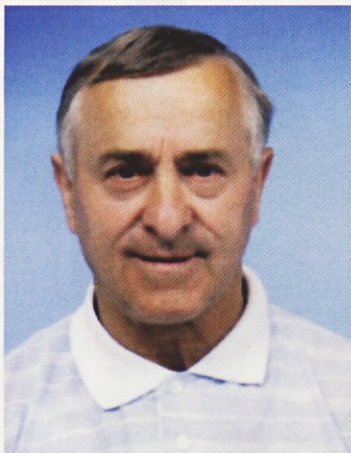

Dan kulture v Wettru

Jože Grm, 70-letnik

V mesecu marcu je praznoval sedemdesetletnico gospod Janez Cuznar. Njegova žena Marija je cerkavnica (zakristanka) župnije sv. Tomaža in Monike v Wettru. Marija nam je vedno na razpolago in nam z veseljem pripravi za opravilo in srečanja v župnijski dvorani. Janez je prišel v Essen že leta 1956, med prvimi Slovenci, ki so v teh letih prihajali iz avstrijskih taborišč na delo v tukajšnje rudnike. Obhaja tudi 50-letnico življenja na tujem. Janez, hvala ti za vse, kar dobrega storiš za našo skupnost v Wettru. Tebi in ženi Mariji veliko zdravja in božjega blagoslova. Vajinim sinovom pa veliko uspeha v življenju.

Janez Cuznar, 70-letnik

ESCHWEILER

Skorajda v središču Evrope smo »doma«, v bližini Aachna. Srečujemo se in imamo domače bogoslužje vsako četrto nedeljo v mesecu. Ni prav velika naša skupnost, a silno bi pogrešali slovenske maše in prijetna srečanja po njih. Imamo srečo, da je slovenski župnik, ki je odgovoren za rojake v BNL gospod Alojz Rajk, tako blizu in prileti na pomoč, kadar le more. Upamo, da bomo preživeli, da se nam ne bi pripetilo, da bi tudi mi ostali na cedilu zaradi pomanjkanja slovenskih duhovnikov.

Res da smo precej oddaljeni od Essna, a radi bi, da bi bili še naprej tako dobro oskrbovani, kot je bilo to doslej. Po maši pripravimo prijetno srečanje. Vsak prinese svoj »cekar« in dobrote se ponudijo vsem navzočim. Lepo in prijetno.

Vabimo vse rojake, ki živijo v Aachnu in okolici, da se nam pridružijo. Pridite, da nas bo več! Vsakega bomo veseli.

OBERHAUSEN-DOTTROP

V petek 3. marca, smo v Bottropu pokopali gospo Marijo Papež, rojeno Zar. Marija se je rodila 16. novembra 1928 v Mošah pri Kranju. S starši se je pridružila beguncem in prišla na Koroško. Tam se je leta 1948 poročila. Leta 1950 so njene ga moža Janeza zajeli na meji jugoslovanski vojaki. Istega leta se ji ma je rodil sin Ivan. Njeni starši so bili takrat že v Argentini. In leta 1954 se je s sinom preselila k njim. Tam je delala kot šivilja, skrbela za sina in se leta 1962, ko je prišel mož Janez iz jugoslovanskega ujetništva v Nemčijo, vrnila s sinom v Oberhausen. Tu je bila vsa leta svojega življenja aktivna v slovenski skupnosti. Takratni župnik Ciril

Pokojna Marija Papež

Turk, rojak moža Janeza, ju je vključil v delo slovenske župnije. Marija je bila večča šivilstva, zato se je takoj pridružila ženam, ki so takrat šivale gorenjske narodne noše. Bila je tudi navdušena plesalka in pevka. Poleg domačih narodnih plesov je rada zaplesala tudi argentinske. Bila je živahna, lepega značaja in pripravljena za vsako delo. Prav rada se je spominjala časov, ko je njen Ivanček plesal v mladinski skupini, sama pa pri odraslih.

Ko sta bila leta 1995 na dopustu v domovini, je moža Janeza zadela možganska kap. Izredno požrtvovalno ga je negovala. Ponovno je opravila vozniško dovoljenje, da ga je lahko sama vozila k zdravniku.

Vsi sodelavci slovenskega centra v Oberhausnu smo jo imeli radi. Mnogi smo se udeležili pogrebne maše in se od nje poslovili na pokopališču v Bottropu. Marija, ohranili te bomo v lepem spominu. Bog ljubezni naj te v svojem kraljestvu obdari z obilnimi darovi.

Diakon Stanko Čeplak

FRANKFURT

Pust ...

Ko smo pred tedni končali prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku, je bilo potrebno že misliti na naslednjo, na vsakoletno pustovanje slovenske župnije v Frankfurtu. Letošnje je bilo že šestintrideseto po vrsti, bilo pa je seveda na pustno soboto 25. februarja v Frankfurtu. Tudi vreme nam je šlo na roko, saj je bilo brez padavin, sicer pa zelo mrzlo. Teden dni kasneje bi bilo povsem nasprotno, veliko snega in spolzke ceste, s tem pa tudi obisk vprašljiv. Za letošnje pustovanje so prišli med nas štirje mladi fantje (eden izmed njih je ravno pred nekaj dnevi postal očka) ansambla Storžič z Golnika na Gorenjskem in okolice, ki so poskrbeli za dobro glasbo. Priložnosti za ples, veselje in vedro razpoloženje je bilo tja do druge ure zjutraj več kot dovolj. Da je družba vedno bolj pisana, pa ne samo po oblekah in maskah, opažamo vedno bolj v zadnjih letih. Poleg naših slovenskih rojakov so prišli tudi Nemci, Hrvati, kakšen Italijan, Španec, celo Jordanec, pa še kakšnega drugega bi lahko našli. Letos so se maske z izločanjem (pri plesu s klobukom) borile za najlepšo oziroma najbolj

Iz teme se iskri dvoje oči.

izvirno, kajti komisija se ni mogla odločiti za najlepšo. Kar pet nagrad smo podelili, od čajčkov do večerje za dve osebi v restavraciji Marjan v Frankfurtu, vmes pa še suho klobaso, steklenico penečega vina ter enoletno naročnino za Našo luč. Večerjo si je priborila »španska dama« v rdečem. Kakor prejšnja leta smo tudi letošnji dobiček namenili Slovenski karitas. Za uspešno prireditev pa so zaslužni vsi, ki so prišli, toliko bolj pa tisti, ki so jo pripravili: okrasili in pripravili dvorano in jo na koncu tudi pospravili in počistili, poskrbeli za

hrano in pijačo in še za vrsto drobnih stvari. To je seveda skupina župnijskega sveta in še nekaterih zraven, ki jo vodita Marta in Karel Flajšman. Za krofe že vrsto let poskrbi gospa Bernarda Rosenstein, poleg tega pa je napolnila tudi želodec muzikantov, ki so po skoraj dvanajstih urah vožnje v soboto prišli v Frankfurt. Naj vsem velja zahvala.

Post ...

Za pustnim torkom pride pepelnica. Kar lepo število se nas je zbralo zvečer v Frankfurtu k maši in spokornemu obredu pepeljenja. Ob tem pa je potrebno vedeti, da je v večernih urah zaradi konca delovnega dne promet zelo gost in potrebuje človek veliko več časa, da pride do kapele klaretincev na južnem koncu Frankfurta, kjer imamo mašo.

in slovo ...

V začetku marca se je vrnilo pismo župnijskih oznanil z oznako, da je naslovnik Henrik Wolf iz Frankfurta umrl. Vsi se spominjamo starejšega suhega moža z brki, nekoliko nenavadno oblečenega, ki je na naših veselicah rad fotografiral. Rojen je bil v Livoldu pri Kočevju pred 88 leti. Nazadnje je živel v bližini glavne železniške postaje v Frankfurtu v nekaj kvad-

Šef z dvema damama

Tako je pa že lahko biti kapitan in voziti barko.

Henrik Wolf, zadnjikrat je bil med nami na pustovanju leta 2005.

ratnih metrov veliki sobici. Naj počiva v miru!

rem

HAMBURG

Leto se je komaj prav začelo, ko je bila hamburška skupnost že zopet kulturno bogato nagrajena, saj smo pri februarški sveti maši pri sv. Bonifaciju spet lahko prisluhnili najprej slovenski pesmi, nato pa še domači glasbi v živo gostov iz domovine. Prav na tisto nedeljo je gostoval moški zbor iz Rogaške Slatine v mestecu Geesthacht blizu Hamburga. Župnik Dori je povabil zbor, da pred odhodom v domovino zapojejo tudi hamburški skupnosti, da ne bomo pozabili, od kje smo doma.

Zbor, ki ga vodi zborovodja Franci Plohl, šteje 30 pevcev in ima odlične soliste, katerih glasovi se lahko zagotovo primerjajo z marsikaterim medijsko znanim solistom. Na začetku maše smo prisluhnili Mozartovemu »Ave verum«, nato pa petju skozi vso mašo. Božjo

besedo je prebral član zbora Milan Zagoda, ki nam je po maši predstavil zbor in napovedoval spored koncerta.

Vrstile so se narodne in rodoljubne pesmi iz vseh slovenskih pokrajin. Župnik Dori, ki je tudi velik ljubitelj petja moških zborov, je na koncu izjavil, da tako lepo zapete koroške narodne »Mojceje« s solistom Marjanom Ostruhom že dolgo ni slišal. Nepozabni koncert so zaključili s pesmijo »Večerni ave« skladatelja Antona Foersterja. Dolgotrajno ploskanje na koncu koncerta je izvabilo gostom dve dodatni pesmi, nakar smo jih le morali pustiti oditi, da poplaknejo grla in napolnijo lačne želodce. Hvaležni smo za njihov obisk in zares lepo petje. Vse leto vlagajo veliko prostega časa v pevske vaje, zato jim je njihov trud in 40-letni obstoj, katerega bodo slavili letos 20. maja, prinesel veliko uspešnih nastopov, s katerimi so odprli srca ne samo domačim, temveč tudi tujim ljubiteljem zbornega petja. Veliko zaslug za gostovanja v tujini ima član njihovega zbora Anton Škrabl, svetovno znani izdelovalec orgel, ki preko svojega dela tke vezi z drugimi zbori.

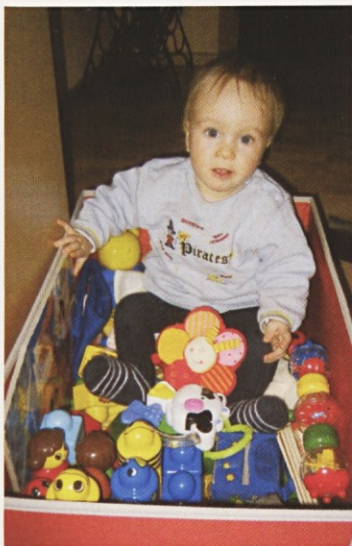
Hamburška skupnost je prejela dragoceno darilo.

Presenečenj ta večer še ni bilo konec, saj je naenkrat zazvenela Avsenikova polka »Na Golici«, ki jo je zaigral »Rogaški kvintet«. Naši srčki so začeli kar poskakovati in takoj so bili prvi plesalci na parketu. Ker je bil moški spol tokrat nedvomno v premoči, in to z odličnimi plesalci, nobena od deklet skoraj do polnoči ni imela možnosti obsedeti pri mizah.

Gostje so se za lepo pripravljen sprejem ter obilno in odlično

Gostje iz Rogaške Slatine po koncertu

Miloš Colnar-Kass
iz Hamburga

pripravljeno pogostitev oddolžili z lepimi darili. Predsednik zbora Toni Kamenšek je podaril hamburški skupnosti prekrasne kristalne izdelke svetovno znane steklarne »Rogaška Crystal« iz Rogaške Slatine. Naš »zabavni minister« Marjan je dejal, da bi bilo lepo imeti tudi kristalno vitrino, v kateri bi lahko vse te lepe izdelke občudovali. Zato je župnik Dori nagovoril Boža Trčaka, predsednika hrvaške demokratske zveze, brez katerega že mnogo let ni slovenske svete maše, saj je njegova žena Anica Slovenka, da bi izdelal primerno vitrino. Dokončne obljube Trčaka ta večer še nismo slišali, lahko pa upamo, da bo župnik Dori, ki z dobroto do vseh nikoli ne dela nobenih narodnostnih razlik, imel tudi s to željo uspeh.

Na prihod gostov smo se pripravili že v soboto in skrbno očistili vse skupne prostore, tako da se je res vse kar zrcalilo. Na to »udarniško akcijo« nas je prišlo kar štirinajst. Tokrat je prišel za nas »navijaj« k

delu naš rokometaš Roman Pungartnik, ki pa se je moral kaj kmalu posloviti, ker ga je že čakal trening z njegovo ekipo.

Po opravljenem delu smo si privoščili tudi zaslužen malico ter povabili nanjo tudi slovensko šolo, ki jo je tokrat imel učitelj Vinko Kralj iz Stuttgarta. Dejal je, da še ne ve, kako dolgo bo prihajal v Hamburg, saj je delovno mesto za novega učitelja slovenskega dopolnilnega pouka že razpisano.

Že v mesecu decembru smo nazdravili mladi babici gospe Stanki Lorenc k rojstvu njenega prvega vnučka, ki je zagledal luč sveta v Mariboru. Mamica Yvonne ter oče Mark pa sta se razveselila v Hamburgu njunega sinčka Miloša Colnarja-Kassa. Otrokom, staršem in starim staršem želimo veliko zdravja in božje milosti.

Zelo se veselimo naslednje svete maše, saj je župnik Dori obljubil mamicam za materinski dan posebno presenečenje iz domovine. Novi glasbeni stolp, ki sta ga hamburški skupnosti podarila zakonca Magerl, pa bo gotovo do-

Sieglinde in Zlatko Magerl ter
župnik Dori

bro služil rojakom, ki se pri naših srečanjih radi zavrtijo. Boglonaj za vajino velikodušno darilo, Sieglinde in Zlatko!

DD

INGOLSTADT

Slavljenka Pepca Kobale

Naša rojakinja Pepca Kobale iz Wettstetna pri Ingolstadtu je stopila v novo življenjsko desetletje. Rodila se je 11. februarja 1936 v Mariboru kot druga v družini treh deklet. V mestu pod Pohorjem je živela svoje brezskrbno otroštvo in sproščeno mladost, se izučila za trgovko in se zaposlila v pekarni, spoznala svojo veliko ljubezen Lojzeta ter se z njim poročila 11. februarja 1956; v zakonu se jima je 13. februarja 1957 rodil sin Danilo. Leta 1962 je mož odšel na delo v Nemčijo in Pepca je za njim prišla v Ingolstadt 1966. Najprej se je zaposlila v pralnici Klinger in pozneje delala v Desparku. Celo življenje je bila zaposlena le v treh podjetjih. V Wettstetnu sta si z možem zgradila lep dom. Toda žal ji je decembra 1986 veliko prezgodaj umrl mož.

Slavljenka Pepca Kobale iz
Ingolstadta

Vendar se je pogumno spoprijela z življenjem. Sedaj živi v hiši s sinovo družino in se dobro razumejo. Pepca Kobale je tako srečna, da še ima mamo, ki bo letos stara že 94 let, živi v Mariboru in sama skrbi zase. V nedeljo, 19. februarja, je obhajala svoj rojstni dan tudi z nami v Slovenskem centru, kjer nas je obilno pogostila in nas razvedrila, ko se je med nami pokazala kot »Mehikanka«. Gospa Pepca rada prihaja med nas, vedno tudi zavzeto sodeluje na naših prireditvah in vselej pripravi izvrstne sladice. Dragi slavljenci pristrčno čestitamo za rojstni dan, se z njo veselimo in ji želimo, da bi zdrava dočakala leta svoje mame in še več. Gospa Pepca, hvala za vse.

Franc Zupančič je odšel iz naše srede

V četrtek, 16. februarja, je po dolgi in mučni boleznì umrl naš rojak v Erlangu, Franc Zupančič. Pokojni se je rodil 26. decembra 1943 na Bledu. Po končani nižji gimnaziji in šolanju na Jesenicah je nadaljeval poklicno izobraževanje in študij za elektroinženirja v Kranju. Leta 1966 je odšel v Nemčijo, v

Doermen v Westfallnu. Tu je spoznal Margret in se z njo poročil leta 1968. V zakonu sta se jima rodila dva sinova, 1. maja 1969 Peter in 22. oktobra 1973 Sascha. Od 1. maja 1969 je bil zaposlen v Düsseldorfu, leta 1976 pa se je z družino za štiri leta službeno preselil v Casablanca v Maroku, jeseni 1980 so se vrnili v Nemčijo. Takrat so prišli v Erlangen, leta 1986 so se vselili v svojo hišo, ki je postala njihov topel dom. Hkrati je ves čas tudi urejal svoj dom na Bledu, hišo svojih staršev, kamor je kot ponosen Blejec vedno rad zahajal, se srečeval s sošolci, prijatelji in znanci. Še minulo jesen je bil kljub težki boleznì dvakrat doma in vodil dela okrog hiše. Zadnja službena leta je bil prek Simensa zaposlen v Berlinu. Takrat se je pojavila težka bolezen. Dobro je kazalo, da jo je s svojo močno voljo do življenja premagal, toda bolezen je bila močnejša in mu je izpila življenjske moči. Zadnje tedne, od božiča naprej je preživel doma, kjer mu je z ljubečo toplino bila ob strani žena. Ob obisku mi je dejal: »V življenju je poleg staršev zame največ storila moja žena.«

Franc je bil v življenju veliko poti in se je kar naprej odpravljaj na potovanje. Tako se je posebno skrbno pripravil tudi za svoje zadnje potovanje, na potovanje brez vrnitve. Po zaupnem pogovoru je opravil dobro spoved, sprejel bolniško maziljenje in sveto popotnico.

Ko nekdo odide od nas, se zavemo, kako resnične so svetopisemske besede: »Človek, kakor trava so njegovi dnevi, kakor cvetica na polju, tako cvete. Komaj zaveje veter vanjo, je ni več, njen kraj je ne pozna več. Toda Gospodova dobrota je od vekomaj, do vekomaj za

tiste, ki se držijo njegove zaveze« (Ps 103,15–17a).

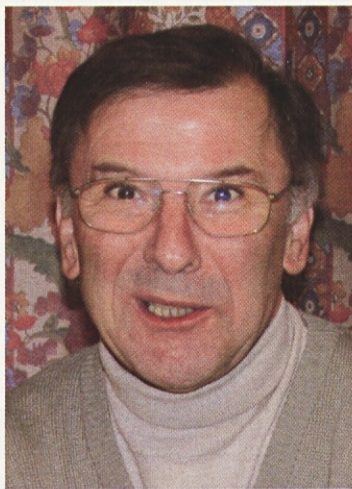
Dragi Franc, spomin nate je nepozaben, spoštovali smo te kot poštenjaka, modrega sogovornika, predvsem pa smo te občudovali, kako si z močno voljo, pogumno in vdano prenašal svojo bolezen. Sedaj si rešen trpljenja, toda ob tvojem odhodu nam je hudo, za teboj ostaja praznina; družina je izgubila moža, očeta in brata, a mi smo ostali brez prijatelja in rojaka, ki je do zadnjega rad prihajal med nas.

Stanko G.

MANNHEIM

Umr! je Stanko Pešec

Pokojni Stanko je do pred nekaj leti živel v Herbolzheimu blizu Freiburga. Spomladi bi dopolnil štiriinšestdeset let življenja, pa mu je zahrbtna bolezen to preprečila. V Nemčijo je prišel na Miklavžev dan leta 1968. Skupaj z ženo Anico sta bila nepogrešljiva v slovenski skupnosti v Herbolzheimu, tako pri slovenski maši kot pri Miklavževih prireditvah. Stanko je že dolgo imel

*Pokojni Franc Zupančič
iz Erlangna*

Pokojni Stanko Pešec

težave z zdravjem zaradi poklicne bolezni azbestoze, ki jo je potrpežljivo in pogumno prenašal. To ga je utrdilo, da je potem pogumno prenašal še hujšo bolezen, ki ga je napadla. Kadarkoli je odhajal v bolnico, ni nikoli izgubil poguma in upanja. V vseh težavah in v bolezni se je priporočal Materi Božji – »Topolovski Mariji«. Posebno se je rad v tisto smer oziral izpred svoje hiše, ki sta jo v Sevnici zgradila z ženo. Pred nekaj leti se je vrnil v domovino, a mu na žalost ni bilo dano, da bi dolgo užival zaslužen pokojnino. Božja volja je bila drugačna, gotovo zanj najboljša, čeprav ljudje tega ne razumemo, a jo vsak veren človek ob svoji smrti popolnoma spozna in mu je dano razumeti, da je tako najboljše.

Od njega smo se v velikem številu poslovili sedemnajstega januarja na sevniskem pokopališču. Tudi iz Nemčije so prišli slovenski in nemški prijatelji. Naj v miru počiva v domači zemlji in se spočije pri Bogu.

MÜNCHEN

Kulturni dan. Za slovenski kulturni praznik smo povabili znanega radijskega napovedovalca Jureta Seška, ki se je pri nas predstavil z monoigro o Martinu Krpanu. Gosta je na začetku pozdravil član farnege sveta Lojze Grojzdek. Dobrodošlico in veselje pa je izrazil tudi vsem gostom, med katerimi je še posebej pozdravil vicekonzula na Generalnem konzulatu RS v Münchnu Urbana Gantarja in soprogo.

Podoba Martina Krpana predstavlja že v izvirnem delu slovensko pokončnost, poštenost in ljubezen do rodne grude. To vsebino so na mnoge načine izrazili številni

Prijetno kramljanje na kulturnem večeru

slovenski umetniki in kulturni moške s Prešernom na čelu. Tega sporočila so se razveselili tisti večer vsi poslušalci in gledalci v naši župnijski dvorani in lahko bi rekli, da smo se počutili še bolj ponosne, da smo Slovenci. Programu je sledil družabni večer ob prigrizku, ki so ga pripravile naše dobre mame in žene. V prijetnem razpoloženju je prehitro minil večer slovenske kulture in domovinske zavesti v naši misiji.

Eno mine, že trka drugo na vrata. Učenci sobotne šole se z veseljem pripravljajo na materinski dan, da

naredijo vsaj z majhno pozornostjo veselje svojim mamicam pa seveda tudi vsem drugim. Letos so se spoprijeli z igrico Svetlane Makarovičeve Živalska olimpijada. V igrici nastopajo različne živali, med katerimi seveda ne sme manjkati ne mačka ne miška. Medvedu pride na misel, da bi se tudi živali udeležile olimpijskih iger. Takoj skliče gozdni sestanek z ostalimi živalmi in napišejo prijavno pismo. Sodniki ne najdejo nobenega predpisa, ki bi prepovedoval prihod živali na tako imenitno prireditev in

Krpan se spopade z Brdavsom.

jim sporočijo, da jih pričakujejo. In živali takoj začnejo s pripravi.

Od začetka šolskega leta se tako naši učenci vadijo in pripravljajo na to igrico, ki je kar precej zahtevna. Benjamin, ki bo letos zaključil 9. razred, je sprejel vlogo medveda. Roman, ki je že lani zaključil osnovno šolanje, bo zaigral čapljo. Kar nakaj veselja imamo v pripravah te igrice. Morda nam uspe ustanoviti mladinsko dramsko skupino in kar na tem mestu vabimo, da se nam pridruži vsak, ki se želi nekoliko izobraziti v odrskih nastopih. Vsak nam bo dobrodošel in nam bo gotovo pomagal razširiti smisel za slovensko dramsko delovanje. Prvi termin je do konca julija. Z vsemi, ki se boste prijavi do tedaj, se bomo dogovorili o programu dela. Vsekakor pa vas vabimo na materinski dan. Z udeležbo boste poplačali trud organizatorjev in naših pridnih učencev.

Marjan Bečan

STUTTGART

Celodnevno srečanje župnijskega sveta

V nedeljo, 12. februarja, je v Slovenskem domu potekalo celo-

dnevno srečanje novega župnijskega pastoralnega sveta. Imeli smo konstitutivno sejo, na kateri smo volili podpredsednika, zapisnikarja, gospodarski svet in predstavnik, ki nas bodo zastopali v na novo ustanovljenem mestnem dekanatu. Za podpredsednika je bil soglasno izvoljen Štefan Fabčič, njegov namestnik je postal Marjan Demšar, vlogo zapisnikarke je prevzela Marija Mauko mlajša. Gospodarski svet sestavljajo poleg župnika in podpredsednika še trije člani: Ivanka Vipavc, Slavica Belšak in Slavica Tutič. Za predstavnik v dekanijiški pastoralni svet je bil izvoljen Štefan Fabčič, za stike z nemško župnijo sv. Konrada Doroteja Oblak, za koordinatorja liturgične in biblične skupine je Veronika Vugrinec, za družinsko pastoralo je bila potrjena Marija Mauko starejša, za mladinsko pastoralo pa predlagana in izvoljena Fanči Forjan iz Schorndorfa. Za pevski zbor je bila izvoljena dirigentka Marjetka Urbanič. Novi župnijski pastoralni svet tako sestavlja 21 članov – od teh je 11 novih, 10 pa iz starega ŽPS –, pridružujejo se jim še poklicni svetovalci: organist Damjan Jejčič, socialna delavka v pokoru Doroteja Oblak, Marija Mauko starejša in

Veselo pustovanje, pust širokih ust

seveda oba duhovnika, župnik dr. Zvone Štrubelj in župnik-sodelavec, gospod Igor Krašna. 26-članska ekipa torej, ki je na ustanovnem sestanku sklenila, da bo delala enotno, učinkovito, pozitivno. Te sklepe smo nato odnesli v cerkev, kjer smo pri slovesnem nedeljskem bogoslužju zaprosili še za božji blagoslov. Poimensko nismo imenovali odgovornih v posameznih skupnostih zunaj Stuttgarta (Aalen, Bad Urach, Böblingen, Heilbronn, Oberstenfeld, Pfullingen, Schorndorf, Schwäbisch Gmünd): vsem se lepo zahvaljujemo za dragoceno pomoč pri vodenju slovenske župnijske pastore, brez njih bi oskrba

Utrinek z veselega pustovanja

Pustno rajanje otrok

Utrinek s smučarske maše v Oberstdorfu

slovenskih vernikov na tako obširnem področju ne bila mogoča.

Smučarska maša v Oberstdorfu

V nedeljo, 19. februarja, se je skupina župljanov iz Stuttgarta pridružila Slovencem iz Kemptna, Ravensburga in Augsburga. Glej poročilo pod Augsburg.

Kulturno in družabno srečanje v Schwäbisch Gmündu

V soboto, 18. februarja, so se ob 17. uri verniki iz Schorndorfa, Aalena in Schwäbisch Gmündu srečali v cerkvi sv. Mihaela v Schwäbisch Gmündu. Po maši se je v župnijski dvorani pod cerkvijo odvijalo zanimivo kulturno in družabno srečanje. Gospa Anni Reinhardt je tudi na tem srečanju, tako kot v nedeljo, 5. februarja v Stuttgartu, predstavila svoji dve knjigi. Ob tem je podala tudi svoje trdno versko prepričanje in zbrane rojake povabila k zvestobi krščanski veri, Cerkvi in slovenskim koreninam. Marsikoga je s tem nagovorila, mnogi so tudi kupili njene knjige. V nadaljevanju prijetnega večera je zadonela pesem in veselje, da smo se še dolgo zadrževali. Vsem, ki so srečanje tako dobro pripravili, gre zahvala in priznanje.

40-letnica Igorja Krašne in vese-lo pustovanje

V nedeljo, 26. februarja, je bila ob 15. uri v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu slovesna maša. Rojaki iz Stuttgarta in okolice so se zbrali na praznovanju 40-letnice duhovnika Igorja Krašne, ki od lanskega septembra naprej deluje med nami. Do srečanja v Esslingenu smo ga imenovali gospod kaplan Igor. Na praznovanju pa smo mu dali nov naziv: župnik-sodelavec. Tako imamo sedaj v Stuttgartu kar dva župnika. Po slovesni maši smo nazdravili s šampanjcem v veži pred dvorano. V dvorani je nato sledila dobra večerja, za glasbo je poskrbel Duo angel z gosti, na programu so bile še čestitke slavlencu in seveda na-

Pesem v počastitev slavljenca Igorja Krašne

grajevanje najlepših mask. Člani SKD Slovenija Stuttgart, ki so poskrbeli za večerjo in dobro kapljico, so se izkazali s svojo požrtvovalnostjo in gostoljubjem.

Krstna slavlja

Ob zapisu krstnega slavlja družine Tomec v Schorndorfu (4. februarja 06) je bila v prejšnji številki Naše luči izpuščena slika, zato jo objavljamo sedaj. Novokrščenec Dominik Tomec s starši in botri.

Marko Nagel prejel sveti krst

V soboto, 4. marca, je v Marijini cerkvi v Zellu pod Eichelbergom prejel sveti krst Marko Julijan Nagel, sin Kaia in Barbare Nagel, roj. Košar. Slavje je potekalo v družinskem krogu, bilo je lepo oblikovano s petjem in sodelovanjem

Krst Dominika Tomca

Krst Marka Julijana Nagla

pri obredu svetega krsta. Drugemu otroku zakoncev Nagel želimo veliko božjega blagoslova, razumevanja in medsebojne ljubezni.

Dogodki med rojaki na Švedskem
Vedno znova je prijetno vzeti v roke in z veseljem odpreti Našo luč, ki z materno besedo skrbno in toplo nagovarja Slovence po svetu, v zamejstvu in v matični domovini. Veliko moči in iznajdljivosti, veliko skrbne priprave zahteva ta tako pomembna revija, ki jo izdajajo slovenski dušni pastirji iz vse Evrope. Hvala tudi glavnemu in odgovornemu uredniku, ki s tako ljubeznijo in skrbjo zbirata material s terena in ljudi, ki s svojo strokovnostjo prinašajo svežino misli in pogledov na temeljna življenjska vprašanja, kakor tudi iščejo odgovore na vprašanja ljudi, ki se znajdejo v takšni ali drugačni

življenjski situaciji. Hvala pa tudi vsem zvestim bralcem Naše luči, ki nekateri že vse od nastanka tega mesečnika ostajajo zvesti naročniki in delavci za ohranjanje krščanske vere in omike.

Srečanje treh generacij Slovencev v Göteborgu je pripravil Slovenski dom in je bilo v mesecu oktobru lansko leto. Upravni odbor je za to srečanje najel Astridsalen, kjer se rojaki srečujejo tudi vsako tretjo nedeljo v mesecu ob kavi in slovenskem pecivu.

Rojaki so se zbrali v lepem številu in prijetno je bilo videti, kako se srečujejo med seboj vse tri generacije Slovencev, ki živijo v Göteborgu in okolici. Druga generacija je pripravila svoje otroke, ki

so tako prisrčno izvedli program in z njim nagovorili in razveselili prav gotovo vse navzoče, posebej še prvo generacijo.

Upravni odbor SD je poskrbel skupaj s kuharjem Martinom za prijetno večerjo, kakor tudi za dobro kapljico, ki razveseljuje človeška srca. Muzikant Jože je zaigral na frajtonarico, ki je privabila plešalce, da si nabrusijo pete, pevce pa k lepo zapeti slovenski narodni pesmi, ki še kako nagovarja in med seboj povezuje rojake, ki živijo v tujini.

Hvala vsem za veliko in dobro organizacijo srečanja, ob katerem so si navzoči želeli, da bi se še večkrat ponovilo. Predvsem pa hvala otrokom in njihovim staršem, ki so z veliko ljubeznijo in veseljem pripravili program. Privabil je veselje in hvaležnost prve generacije, ki je s ploskanjem vse to tudi nagradila.

Jubilej Rože Tomažič iz Göteborga. Naša Roža, kot ji radi rečejo Slovenci v njenem mestu, je dopolnila na antonovo v mesecu januarju 10 let starega »abrahama«. V krogu svojih domačih in prijateljev ter sodelavcev iz Volva je praznovala jubilej, ki vabi ljudi, da se počasi pripravijo za penzion.

Slovenska skupnost iz Köpunga, obsijana s soncem

Roža Tomažič je praznovala častitljiv 60. jubilej.

Draga mama Roža, naj vam dobri Bog nakloni potrebnega zdravja in moči ter veliko let v pokoju, ki ste si ga s svojim delom zares zaslužili. Hvala vam za vso dobroto in ljubezen, ki ju naklanjate slovenski skupnosti v Göteborgu. Hvala tudi za vso pomoč pri organizaciji slovenskih romanj in srečanj v Vadsteni. Hvala za gostoljubnost, ki so je bili do sedaj deležni mnogi gostje, ki so prišli v Vadsteno na

Švedsko in so se ustavili tudi v Göteborgu.

Naj vas Roža Skrivnostna, kakor vzklikajo katoličani k Mariji, varuje in podpira, da boste še naprej vedno veseli in dobre volje!

vaši rojaki iz Göteborga

Koledar dogodkov

Velikonočna sv. spoved: 2. aprila pred sv. mašo v Landskroni in v Malmöju, 5. aprila ob 17. uri v Borčsu, 9. aprila pred sv. mašo v Halmstadu in Helsingborgu, 10. aprila ob 18. uri skupna priprava in nato posamična sv. spoved v Göteborgu. Prav tako bo priložnost za zakrament sprave tudi v ostalih župnijah, ki jih obiskuje slovenski duhovnik na Švedskem.

Blagoslov velikonočnih jedil bo na veliko noč, torej 16. aprila, bo letos izredno velikonočna sv. maša ob 16. uri v ASTRIDSALEN, kjer bo tudi blagoslov velikonočnih jedil. Po sv. maši bo srečanje.

Blagoslov vozil in potnikov bo letos ponovno 21. maja, tretjo nedeljo v mesecu pri sv. maši v Angeredu ob 16. uri, kjer bo slovenska skupnost praznovala tudi dogodek prvega sv. obhajila.

Srečanje v Vadsteni bo na binkočno soboto, to bo 3. junija, z začetkom sv. maše ob 12. uri pri sestrah. Prej priložnost za sv. spoved in za medsebojno srečanje. Letos bo srečanje vodil mariborski pomožni škof dr. Anton Stres ob somaševanju drugih duhovnikov. Dobrodošli v čimvečjem številu in povejte si med seboj ter povabite v Vadsteno tudi drugo in tretjo generacijo vaših otrok. Za hrano, pijačo ter za veselo razpoloženje bo poskrbljeno.

Lepe priprave na velikonočne praznike, predvsem dobre sv. spovedi, ki človeka notranje osvobajajo greha in zdravi rane srca ter vračajo veselje do življenja, želi vsem rojakom doma in po svetu

vaš Zvone Podvinski

Roža in Vinko Tomažič

Slovenci iz Göteborga so za cvetno nedeljo pripravili butarice.

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

BERN

Pod geslom "... nazaj si up in strah želi" smo imeli 11. februarja tradicionalno osrednjo proslavo ob Prešernovem dnevu v Bernu. Zopet jo je odlično pripravilo veleposlaništvo RS v Bernu. V pomoč pri organizaciji prireditve sta bila društvo "Kulturni most Švica-Slovenija" iz Berna in Organizacijski odbor slovenske katoliške misije "Veseli Martin" iz Solothurna.

Tokrat so nastopali v kulturnem programu samo v Švici živeči umetniki. Program je bil zelo pester in raznolik. Začeli smo z "Zdravljico", slovensko državno himno, ki sta jo zapeli Metka Pernat in Maja Greiner ter vsi navzoči v dvorani ob spremljavi Tadeja Horvata na klavirju.

Nagovor je imel gospod veleposlanik Miha Vrhunec, ki je pozdravil vse goste in veliko obiskovalcev (307 oseb) iz Švice, Liechtensteina in Predarlškega. V kratkih obrisih je omenil zgodovino naše Slovenije, sedanje naloge in našo predvideno prihodnost v EZ.

Mezzosopranistka Mojca Vedernejak, ki jo je na klavirju spremljala Štefka Perifanova, je s svojim izjemnim glasom odpela nekatere klasične skladbe. Otroci dopolnili pouka slovenskega jezika in kulture v Švici in Liechtensteinu so pripravili zelo prijeten in zanimiv program pod vodstvom učiteljic Jasmine Lepoša in Marije Rogina.

Tadej Horvat, ki trenutno opravlja podiplomski študij klavirja na

Kulturni praznik v Bernu je obogatila s petjem mezzosopranistka Mojca Vedernejak Mohr iz Eglisaua.

Musikhochschule der Künste v Bernu, nam je odigral dve skladbi Fréderica Chopina.

Metka Pernat, mezzosopran, in Maja Greiner, sopran, sta nam za konec programa zapeli venček slovenskih glasbenih uspešnic ob klavirski spremljavi Tadeja Horvata.

Celotni program je uspešno povezoval naš konzul gospod Jožef Ciraj.

Ob koncu proslave smo vsi skupaj v dvorani stoje zapeli še zadnjo kitičko Zdravljice: Nazadnje še prijat' lji, kozarce zase vzdignimo, ki smo zato se zbrat'li, ker dobro v srcu mislimo. Dokaj dni naj živi Bog, kar nas dobrih je ljudi!

Po prireditvi je obiskovalcem proslave veleposlaništvo RS v Bernu ponudilo obilen aperitiv s slovenskimi specialitetami. Pogovor in kramljanje se je potegnilo krepko v noč, preden so naši avtobusi in avtomobili zapustili Bern.

Hčerki Maji srečno v domovini!

Maja Greiner je lani oktobra uspešno končala fakulteto v Fribourgu in potrebno enoletno prakso. S tem je pridobila naziv socialne pedagoginje in defektologinje. Odločila se je, da se bo letos februarja preselila k svojemu prijatelju Janezu v Slovenijo. Tam si bo poiskala delovno mesto in začela življenjsko pot v domovini svojega očeta.

V mesecu marcu odhaja Maja v sklopu cerkvene socialne ustanove za tri mesece kot prostovoljka v Romunijo, da bi tam delala s ciganskimi otroki z ulice. Tako si bo pridobila dodatne izkušnje in dogradila svoje znanje.

Maja je v svojem prostem času vedno rada prepevala in je nastopala tudi v nekaterih šolskih in drugih pevskih zborih. Odločila se je za prostovoljno izobraževanje v Bernu v klasičnem solopetju. Njen trud je bil poplačan, saj je uspela navduševati s številnimi koncerti (posebej izstopajoča v Celju in Oberdiessbachu, kjer je imela preko 300 poslušalcev). Lani decembra je sodelovala kot solistka na koncertu mladinskega zbora v Logatcu.

Pogled na 307 udeležencev Prešernove proslave v Bernu

Maja Greiner zapušča Švico in se seli k zaročencu v Slovenijo.

Maja je v zadnjih letih nastopala tudi ob slovenskem kulturnem prazniku v Bernu in nas vsakokrat očarala s svojim čudovitim glasom. Tako tudi letos.

Maja, močno te bomo pogrešali, vsi ti želimo srečo v Sloveniji, dober začetek v domovini tvojega očeta Milana. Radi te bomo prihajali obiskovat in se vedno veselili tvojih ponovnih obiskov v Švici.

S toplo mislijo te spremljamo: tvoja mama Heidi, oče Milan, sestra Jelka, brat Adrian in vsi sorodniki ter prijatelji iz Švice!

Milan Greiner

SCHAAN (FL)

Konec slovenskih maš

Sobota, 4. marec 2006. K slovenski maši se nas je zbrala majhna

peščica. Že nekaj časa je število vztrajno in hitro upadalo: nekateri rojaki so pomrli, drugi so se vrnili v domovino, tretji so se oddaljili, četrti (teh je največ) se niso niti nikoli približali. Upal sem in upal, da se bo odziv povečal, a vsaj zaenkrat kaže, da je zanimanje za slovensko mašo bistveno premajhno. Statistike govorijo, da je v Kneževini Liechtenstein še približno 50 slovenskih državljanov, tistih, ki imajo dvojno državljanstvo, pa je gotovo še dvakrat več.

Žal mi je, iskreno žal, da je moralo trenutno priti do odločitve za prenehanje slovenskih maš. Mogoče se bo čez čas pokazalo kakšno novo upanje, tako kot so po dolgem času tudi na treh drugih krajih v Švici slovenske maše ponovno zaživele. Veliko je pač odvisno od vas samih. Blagor vsem tistim, ki vam je slovenska maša velika dobrina.

David Taljat, župnik

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

SV. MAŠE V PARIZU

Nedelja, 2. aprila, ob 17. uri, veliki četrtek, 13. aprila, ob 19. uri, veliki petek ob 15. uri, velika sobota od 18. ure dalje duhovna obnova, ob 20. uri velikonočna vigilijska (pred njo blagoslov jedil in zelenja).

Nedelja, 23. aprila, ob 11. uri, maša s celodnevni srečanjem.

MERICOURT

Maša bo na velikonočno nedeljo, 16. aprila, ob 11. uri.

NEMČIJA

STUTTGART

Svete maše v aprilu 2006

STUTTGART, sv. Konrad: 2., 9. (cvetna nedelja), 16. aprila (velika noč), ob 16.30.

V nedeljo, 30. aprila, ob 15. uri prvo sv. obhajilo.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 2. aprila ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 9. aprila (cvetna nedelja) ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 9. aprila (cvetna nedelja) ob 9.30 v kapeli sv. Jožefa (Schw. Gmünd).

AALEN, sv. Avgustin: 9. aprila (cvetna nedelja) ob 9.30 v kapeli sv. Jožefa (Schw. Gmünd).

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 22. aprila, ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 23. aprila ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 23. aprila ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši.

ŽUPNIJSKI VRTEC IN SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 8. in 29. aprila, od 10.00 do 12.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 1. aprila, ob 17.00.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 8. aprila (cvetna nedelja), ob 16.45.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V aprilu je to: 7. in 21. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar:

LETO BREZ SONCA

Hitro sem se poslovil od voznika in obeh sobeguncev ter stopil s Lenčko po zasneženi, široki glavni cesti proti baraki številka 3, kjer so me čakali domači. Vstopila sva skozi glavni vhod in stopala po dolgem notranjem hodniku barake mimo vrste enakih vrat. Ko sva prišla do sobe, v kateri so stanovali moji domači, se je Lenčka poslovila. Prišel je trenutek, o katerem sem sanjal mesece, ko sem se potikal po zaporih in zavodih.

Potrkal sem. Mamica je odprla vrata, atek je stal za njo in tetka je kukala od strani – le da bolj od daleč. Objeli smo se. Bil sem doma.

Epilog

Biti doma. Ko sem bil otrok, je bil ta pojem povsem jasen. Doma sem bil v Mostah, na vogalu Krekove in Šušteršičeve ulice. Kamorkoli sem šel, sem se vrnil na povsem določen kraj, ki je bil moj dom.

Po nekaj mesecih bivanja v zavodu ta pojem ni bil več tako jasen, a se tega nisem zavedal. V taborišču pa sem to opazil. Ko sem šel z atom in mamo na sprehod, da sta mi razkazala okolico, smo sklenili, ko se je shladilo, da se vrnemo domov, v taborišče, to je v tretjo barako. Ko pa smo bili doma na toplem, smo se pogovarjali, kdaj se bomo lahko vrnili domov, v Slovenijo. Ko sem kako leto kasneje obiskal ata v samostanu Stams na Tirolskem, se je stvar še bolj zapletla. Ko sva nekajkrat odšla na izlet v hribe, sva se potem vračala domov v samostan; zaradi šolskih obveznosti sem vedel, da se bom moral kmalu vrniti domov v špitalsko taborišče; vsi, patri, bratje in gostje pa smo ugibali, kdaj se bomo vrnili domov, oni v Stično, midva pa v Moste.

Spoznal sem, da človek, ki ima več domov, v resnici ni nikjer doma. Dom so mi vzeli. Postal sem brezdomec.

Begunsko taborišče je bilo nekaj enkratnega. Zgrajeno je bilo med vojno za ujetnike, a naši begunci so naredili iz njega majhno slovensko mesto. Kapelica z zvonikom in s tračnicami, ki so služile namesto zvonov, delavnice, šola, gledališče, igrišča ... vse je zrastle iz sivih lesenih barak pod vztrajnimi rokami rojakov. Za vsem je bila pridnost, iznajdljivost in odgovornost nešteti begunskih družin, ki niso hotele životartiti – temveč živeti. Sredi nemškega morja je, slovenskim Robinzonom, teklo življenje v malem lesenem mestu svojo pot. Spomin na ta čas se mi opira na že omenjeni tretji zvezek, ki predstavlja nekaj epilog opisane življenjske dobe.

Tista leta je bilo v Avstriji veliko begunskih taborišč. Na robu mesta Spittal (begunci smo ga pisali navadno po naše: Špital), nedaleč od Drave je v naselju te vrste živelo največ Slovencev. Tukaj je bila taboriščna uprava redek primer sožitja med različnimi oblastmi in vplivi. Bili smo Slovenci v avstrijski državi, v koroški deželi, na angleškem zasedbenem ozemlju. Avstrijci niso imeli nad nami nobene oblasti, ker je bila njihova država še razdeljena med različne zavezniške uprave. Vzhodni del so imeli pod seboj Sovjeti, ostali »demokratični« del pa je bil spet razdeljen na ameriško, britansko in francosko zasedbeno področje. Taborišče je živelo v prijaznem odnosu z okolico. Kmetje so dobivali po potrebi v taborišču delovno silo, mestni trgovci dodatno, čeprav precej revno tržišče, naši obrtniki pa so jim sredi poveljnega pomanjkanja

*Slovenski kulturni praznik
v Bernu*

polagoma dobavljali izdelke, ki so jih ti prodajali. Posebno obrt suhe robe se je v taborišču hitro razvila.

Naše taborišče je spadalo pod britansko vojaško oblast in je imelo zato angleškega komandanta, ki pa kot vojak ni imel dosti opraviti s civilnimi begunci. Pomagala mu je »dobrodelna oficirka« (Welfar Officer), ki jo je ob mojem prihodu in še potem predstavljala miss Meredith. Uniformirani predstavnik angleške civilne uprave, sicer z oficirskim činom, v resnici pa član kvekerske dobrodelne ustanove, je bil John Corsellis. Ta dva sta nosila neposredno odgovornost za taborišče, ki pa sta jo v praksi modro prenesla na taboriščni odbor. Tega so izbrali in sestavljali begunci. Komandantova oblast se je omejevala na splošno nadzorstvo in na angleške vojake, ki so taborišče stražili, pa še te je kmalu zamenjala taboriščna notranja policija, ki so jo sestavljali v glavnem Slovenci iz vrst preživelih domobrancev. Podrejena je bila taboriščnemu odboru in je imela samo eno nalogo: paziti, da ni prišel v taborišče nihče, ki ni spadal vanj. Pregledovali so tudi vozila. Skladišča so bila simbolično pod ključem miss Meredith, a v njih so delali in tudi skrbeli za red naši rojaki. Tudi za kuhinjo so skrbeli begunci, za upravo po pisarnah, za šolo, za delavnice in za uredništvo taboriščnega lista – povsod smo bili Slovenci pod lastno upravo, tako da Angleži z nami niso imeli dosti posla.

Poleg civilne uprave je bila med nami še cerkvena, v osebni taboriščnega župnika, kateremu so stali ob strani redovniki in duhovniki, ki jih je bilo med begunci kar precej. Kljub množici ljudi vseh mogočih poklicev in navad, kljub raznoteri in pestri mreži uprav in organizacij, kljub negotovosti, pomanjkanju, mrazu

in slabi hrani je bilo vzdušje v taborišču – lepo. Tu sem preživel najlepša brezskrbna leta svoje mladosti. Morda se zdi to neverjetno, a prav pomanjkanje vsake perspektive in popolna nemoč glede odločanja o prihodnosti mi je vsaj nekaj časa dajala občutek oddiha in miru.

Ko sem stopil tisto popoldne še ves utrujen od dolge poti v majhno taboriščno sobico med svoje, me več kot skromno stanovanje ni motilo. Nasprotno, zdelo se mi je lepo, a tudi nenavadno.

Skozi vrata sem stopil s hodnika v majhen prostor. Komaj dobro obrnil si se lahko v njem. V diagonali na levi je visela vojaška odeja, spremenjena v zaveso. Na desni, prav tako diagonalno, je bila podobna zavesa, a ta je bila odprta. Vodila je v naše »stanovanje«. V resnici je bila vse to ena sama soba, razdeljena na dva dela, za dve družini. Vsaki je pripadalo po eno okno. Vrata na hodnik so bila skupna.

Za zaveso na desni je bilo naše stanovanje. Prostor je bil svetel. Ob steni na desni sta stala dva enonadstropna pograda. Zvedel sem, da imata spodaj ležišče mama in teta, zgoraj pa bova midva z atom. Moje je bilo bližje oknu, atovo pa ob zavesi, ki je zastirala vhod v »našo« sobo. Pri vходу je bila majhna pečka na drva, nasproti pogradom ob levi zasilni steni pa mizica s štirimi stoli.

Kmalu sem ugotovil, da je stena, ki nas je ločila od sosedov, le s papirjem obita stranica njihovih pogradov, ob tej pa dve ozki omari, obrnjeni vsaka v drugo smer. Na omari, kjer se je razdelitev končala, sta bili pritrjeni omenjeni vhodni zavesi. Ogled stanovanja je bil končan. Objektivno gledano je v taborišču pripadalo naši družini prostora komaj za kako poldrugo samico v ljubljanskih zaporih. A razlika je bila neizmerna. Spomnim se, da več kot skromno stanovanje name ni vplivalo moreče, marveč toplo, prijetno. Zavest, da

*Konec februarja
na celodnevem srečanju
v Parizu*

sem na varnem, da smo vsi člani družine spet skupaj, je bila tako močna, da je pregnala iz moje zavesti vsak občutek začasnosti, ki bi ga, če pomislim, moral občutiti. Tudi urejenost taborišča in naklonjenost zastopnikov angleške oblasti sta gotovo pripomogla, da sem se v taborišču dobro počutil, a vse to sem opazil šele kasneje. Po prestanih mesecih bi se verjetno počutil dobro tudi v slabših razmerah, tako pa je bilo moje zadovoljstvo skoraj popolno.

Naši sosedje so bili Perniškovi, oče, mati in dva otroka, ki pa so ob mojem prihodu ostali obzirno na svoji strani, da ne bi motili družinskega trenutka. Bili so čudoviti ljudje. Taboriščni dnevnik gospoda Franca Perniška, ki je leta kasneje izhajal v buenosaireskem »Duhovnem življenju«, je verjetno najbolj izčrpen popis begunskih taboriščnih let. Kdor hoče poznati ta del slovenske preteklosti, ne more mimo tega pomembnega dela.

Še tisto popoldne me je ata pospremil v pisarno taboriščne uprave, da bi se prijavil in s tem dobil uradni status begunca. Predstavil me je Johnu Corsellisu, ki me je brez odlašanja vzel pod svoje varstvo in mi takoj priskrbel potrebno izkaznico, ki mi je dala poleg pravice do zavetja tudi pravico do dnevnega obroka hrane v taboriščni kuhinji.

Ata mi je povedal, da je v slovenskem begunskem taborišču Peggezz pri Lienz, od koder so jih preselili šele pred nekaj dnevi, delovala slovenska begunska gimnazija pod vodstvom ravnatelja Marka Bajuka. Ker bo kmalu spet pričela s poukom v zanje novem taborišču, naj bi se takoj naslednje jutro vpisal.

Res je bila drugo jutro moja prva pot v barako, kjer je začasno uradoval ravnatelj Bajuk. Potrkal sem. Na glasno povabilo sem odprl vrata in stal v prostorni sobi, ki je imela za edino opremo mizo in stol. Vendar nisem imel vtisa, da bi bil prostor prazen. Gospod, ki je sedel za mizo in me motril izza očal, ga je s svojo prisotnostjo napolnil. Osebnost ravnatelja Bajuka ni potrebovala zunanjih okvirjev.

Strogi mož s sivimi brčicami in bradico me je brez ovinkov vprašal, kaj bi rad. Predstavil sem se mu in povedal, da se želim vpisati v šesto gimnazijo in da sem pravkar prišel čez mejo. »Pokaži zadnje spričevalo,« je zabrundal v kozjo bradico izpod sivih brk. Izvlekel sem iz žepa dragoceni prepis petošolskega spričevala in mu ga dal. Nekaj časa ga je ogledoval, pa zadovoljno pokimal, ko je videl, da ima pred seboj študenta z »dokazi«. Rekel je, da mi bo to olajšalo vpis.

Pokazal je skozi okno. Na praznem prostoru sredi taborišča so njegovi študentje pod vodstvom profesorjev in nekaj obrtnikov postavljali barako za gimnazijo. Povedal je, da čimprej bo baraka postavljena, prej bo spet reden pouk. Medtem pa išče za šolo kak zasilen prostor. Če ga dobi, bom obveščen. Ker sem precej zamudil, bodo predmetni profesorji odločili, če me sprejmejo v šesto ali ne. Vpisan sem bil pogojno.

Od svojih taboriščnih dni sem jih menda največ prebil v šoli. Naravno se mi je zdelo, da je gimnazija središče dijaškega življenja. Vključiti sem se hotel vanj takoj, že pri gradnji šolske barake, pa ni šlo. Nihče me ni poznal in delo je bilo že tako porazdeljeno, da sem kmalu odšel, nekoristen, proti domači baraki. V resnici so bili vsi, ki so se trudili na stavbišču, skoraj prav tako tuji v Spittalu kakor jaz. Prišli so iz Peggeza, kjer je bilo, kot so pripovedovali ljudje, še veliko lepše. Prav zato, ker je bilo na Tirolskem preveč lepo, so to taborišče na zahtevo jugoslovanskih oblasti Angleži razpustili, begunce pa preselili. Ko sem se šel vpisat k ravnatelju Marku Bajuku, nisem vedel, da se je gimnazija v novem taborišču še borila za pravico obstoja.

Se nadaljuje

Tudi prekmurskih krofov ni manjkalo v Parizu.

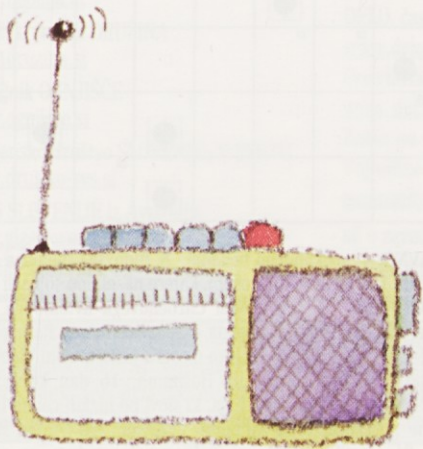
UPANJE

»Danes popoldne se je v kinu poleg mene usedel deček temne polti,« se je postavila Lučka na večer doma.

Mamica pravi: »Lahko se veseliš. Ni tako daleč nazaj, ko se v nekaterih državah beli in črni ljudje niso smeli družiti v javnosti. Obstojele so ločene šole, restavracije, javni uradi, vse je bilo ločeno. To gotovo ni bilo lepo ne za odrasle ne za otroke.«

VSI LJUDJE IMAJO NEKO UPANJE. KRISTJANI VERUJEMO V BOGA IN UPAMO, DA GA BOMO NEKOČ VIDELI.

Včasih smo komaj kaj zvedeli o tem, kako ljudje živijo drugje po svetu. Danes imamo radio in televizijo, ki nas vsak dan obveščata, kaj se je zgodilo ta dan po vsem svetu. Tako se lahko vsak dan opredelimo, kaj je prav in kaj ne. Spremembe v svetu se začenjajo tam, kjer se že otroci znajo odločiti in zavzeti za dobro vseh ljudi.

KLEPET V KROGU DRUŽINE

Največje upanje za ves svet in za vse ljudi nam je dal Jezus, ko je s smrtjo in vstajenjem podaril vsem ljudem odrešenje. Vsi ga lahko postanejo deležni, če se odločijo, da bodo delali za pravico in resnico, za spoštovanje vsakega človeka in nikomur ne bodo storili nič hudega. Jezus je ljubil vse ljudi, zato ga posnemamo tako, da tudi mi ljubimo vse in vsem pomagamo.

Prerejeno po knjigi Ena vrlina za vsak teden, založba Družina.

V zobozdravstveni ordinaciji mati zaman prepričuje sina, ki sedi na stolu za paciente:
 "Daj, bodi priden in odpri usta, da bo zdravnik prišel do svojih prstov!"

Med predstavo v gledališču se gledalec obrne k ženskama, ki sta sedeli za njim in reče:
 "Mir! Niti besede ne slišim!"
 "Saj je prav da ne! Saj ne govorim vam, tepec!"
 odvrne ena od klepetulj.

Dedek, ki je bil malo naglušen, je odšel k specialistu, ki je prodajal slušne aparate. Specialist ga je pregledal in mu rekel:
 "Svetujem vam, da kupite tale mali slušni aparat. Je zelo majhen, toda odlične kakovosti. Jaz ga nosim že nekaj let!"
 "In koliko stane?"
 "Ne, nič ne rjavi!"

Gasilec pri požaru poskuša rešiti starejšo gospo. Gasilec na lestvi, spodaj razpeta plahta, gospa na balkonu.
 "No, gospa, sedaj pa stisnite zobe, primite me za roko, nato pa se bova spustila po lestvi."
 "O, potem moram pa nazaj v stanovanje. Zobe imam v kopalnici."

"V življenju moraš biti dober in se truditi, da vsak dan osrečiš vsaj enega človeka!" je rekel oče svojemu sinu.

"Včeraj sem osrečil dva!" se je pohvalil sinko.
 "Koga pa?" se je začudil oče.
 "Babico in dedka! Obiskal sem ju po šoli, ko sem pa odšel, sta bila oba zelo srečna!"

K psihiatru je vstopil pacient.
 "Kako se pišete?" ga je vprašal doktor.
 "Ime mi je Winston Churchill, gospod doktor!"
 "Če se prav spominjam, ste bili pri meni že lani in takrat ste se imenovali Margret Thatcher!"
 "Točno, gospod doktor. To je moje dekleško ime!"

Žena možu, ko se je vrnil iz službe:
 "Boš jedel kosilo?"
 "Ne, sem že v službi jedel!"
 "Ti skuham kavico?"

"Ne, sem jo spil že v službi!"
 "Naj ti nalijem sok?"
 "Ne, sem ga že v službi spil."
 "Veš kaj," se razjezi žena, "malo bolj prijazen bi lahko bil!"
 "Saj sem bil že v službi."

Dva vinska bratca sta se srečala in eden je rekel:
 "Pustil sem alkohol!"
 "Kje pa?" ga je vprašal drugi.

Križanka 604

1	2	3	4	5		6	7	
8						9		10
11				12	13			
		14	15					
16	17				18			19
20				21				
		22	23					
24	25							26
27						28		

VODORAVNO: 1. velikonočno bedenje, 8. judovska meniška skupnost, nastala 150 let pred Kristusom, katere naselbino so našli arheologi v Kumranu, 9. star model Citroenovnega avtomobila, 11. Abrahamov brat, 12. starozavezna oseba, oče Lije in Rahele (1Mz 29,16), 14. staro ime za pristaniško mesto v južnem delu Vietnama, ki so ga po l. 1975 preimenovali v Hošiminh, 16. dan, ko se začne poletje, 24. junij, 18. trgovska hiša, ki slovi po nizkih cenah in ima prodajalne po skoraj vseh zahodnih državah, 20. Anton Robert Mohar, 21. gostilna, 22. evropska nosilna raketa za prenos satelitov v vesolje, 24. razmerje med ljudmi ali stvarmi, ki imajo kaj skupnega, 27. namenjeno branju, 28. velika riba.

NAVPIČNO: 1. največji krščanski praznik, 2. ISO, 3. vrt na Oljski gori, kamor je Jezus pogosto zahajal, 4. veznik, 5. žensko ime, ljubkovalno, 6. mošt iz jabol, 7. poslanski predlog za spremembo nekega zakonskega besedila, 10. avtomobilska oznaka za Ingolstadt, 15. najmočnejša karta, 17. dve enaki črki, 19. Ingolič Anton, 21. kiso, 24. podzemni prehod, 25. Dejak Tone, 26. Janez Trdina.

REŠITEV KRIŽANKE 603
 POST; OČAK; ETERIČEN; POMIRITEV; ENAK; TR; U; L;
 FONETIK; SOL; NIVO; STROK; NOV; TO; RAJK; A; OLTAR; AAR

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

603A1 Prodam hišo v Šentjurju pri Celju na parceli, veliki 807 m². Hiša ima centralno ogrevanje na plin in je takoj vseljiva. Več informacij dobite po telefonu 0049-0781-1503.

601A0 Sodni tolmač ponuja prevode dokumentov, listin, tehničnih, strokovnih, poslovnih in leposlovnih besedil (nemščina, slovenščina, drugi jeziki). Iščemo:

sodne prevajalce, dipl. prevajalce, tehnične in poslovne strokovnjake ter jezikoslovce za vse jezikovne kombinacije.

Roman Trateški, Montessoristr. 11, D-71272 Renningen, Nemčija, tel.: 0049-(0)7159-479166, faks: 0049-(0)7159-17827, e-mail: info@trateschki-translation.de, url: www.trateschki-translation.de, www.globalvertere.com.

604A1 Prodam hišo 250 m² na Ljubnem ob Savinji, ki je takoj vseljiva. Parcela meri 1.000 m². Več informacij po telefonu: 00386-31296279. Slike na: <http://users.volja.net/oglas-hisa/>

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvsl.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavitne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglaš sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASIX • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSKEGA IZSELJENSKA DUHOVNIŠTVA, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.bt-connect.com/skm-london>
župnik: **Stanislav Čikanek**
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6937
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **Aljožij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **Aljožij Rajk**, e-naslov: lrajk@pi.be

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukan**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernejrkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: rettoreslovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skmberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.sloomisija-essen.de
diakon: **Stanislav Čepлак**,
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Köln odg. delegat **J. Pucelj**
pomaga g. **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de
Moltkestr. 119-121, 50674 KÖLN
T/F (*49) 0221. 5237 77
župnik: **Martin Mlakar**
e-naslov: skm.koeln@t-online.de

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-pomočnik: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18
70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvorak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com

SRBIJA IN ČRNA GORA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kriskustkonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.sloomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₆

920061157,4

COBISS

ISSN 1408-9726

9 1771408 972008